42. ÉVFOLYAM, 9. SZÁM · Ára: 3,80 Ft · 1986. FEBRUÁR 26.

Ludas Matyi

– Nyugdíjba vonulása alkalmából fogadja szeretettel...

BE VAGYUNK OLTVA – REVUNK A 8–9. OLDALON

mondjuk a magunkét

A LEGGYORSABB SZOLGÁLTATÁS

– Na, elcserélik végre a lakást, mert akkor már viszem is!

Próbálják ki a műemberen!

Nemzetközi figyelmet keltettek a magyar műemberrel folytatott kísérletek. Nem véletlen, hogy több ízben foglalkozott vele lapunk is, mostanra – a kísérletek nyilvánosságra hozott részletei alapján – már tudjuk, hogy eredményesen képes helyettesíteni bennünket. Azt vizsgálták rajta ugyanis, hogy különféle hatásokra miként változik a hőérzete. És miután egy ENSZ-szervezet, az UNIDO anyagi segítségével továbbfejlesztették a vizsgálati módszereket, hatalmas távlatok nyílnak a műember alkalmazása előtt.

Amint olvashatták, egy februári napon Szigetszentmiklós több mint 2000 otthonában kialudt a gáz, mert eltört a központi nyomásszabályozó. Határozott ígéret hangzott el, hogy másnap estére lesz fűtés, sütés, főzés, de csak a harmadik estére javították ki a hibát. Ilyenkor – a jövőben – előbb a műembernek lehet ígérgetni és rajta vizsgálni, hogy önti el a forróság, ha rájön, hogy az ígéret nem volt megalapozott. Még jobb: őt beültetni a hideg lakásokba és lemérni a hőhatást. Csak természetesen ehhez sok-sok műember kell és nem biztos, hogy van-e heve nagyobbmérvű szaporodásra a jelenlegi gazdasági helyzetben.

Ha jó erőben van, helyettesíthet majd artistákat is. Az ő hazai szállásköltségük tavalyig napi 10 forint volt, akkor a szakszervezet elintézte, hogy 70-re emeljék. Az ezért kapható szállást műemberen illene kipróbálni, persze hangsúlyozva előtte, hogy ez a korábbi összegnek immár hétszerese, íme ilyen dinamikus a fejlődés. Aztán figyeljék meg a hőhatást. Pláne, ha azt is meghallja, hogy ugyanakkor megszüntették az autókedvezményt, amit az artisták azért kaptak, mert nagy kocsikat kénytelenek használni az utazáshoz. Ez még egy műembernek is sok. Illetve kevés.

Befogható lenne újságolvasásra is. Még tavaly, az év végén, egyik laptársunk munkatársa 9000 forintos csizmát látott egy magánkereskedőnél és ezt hüledezve közzétette. A cikknek azt a részét talán helyes lenne letakarni a műember előtt, hogy e csizma egy használtcikk kereskedésben volt kapható. Vagy mégse takarjuk le? Edződjék ő is! Azóta már a kétezer forint körüli csizmák árát is leszállították, de egyik-másik hótaposóról kiderült, hogy beázik még a talp és a felsőrész találkozásánál, a varrásnál is. És az ezt követő hőhatást embereken, készpénzzel fizető vásárlókon próbálják ki, amikor már van műemberünk!

Pedig el kell jutni odáig, hogy kapja először mindent a műemberen kísérletezzenek ki. Ő kapja meg hordásra az új árucikkeket, vele közöljék először az új árakat és az egyéb intézkedéseket, őt jelöljék ki egy gyűjtés első adakozójának. Hogy megfigyelhessék a hőhatást. És amennyiben az nem megfelelő, felülvizsgálhassák. Ha nem is az intézkedést, de legalább a műembert.

Földi Iván

Maszkok

Elköszönt hát idén is a farsang, múlnak az évek, öregszünk és gazdagodunk, ha másban nem, tapasztalatban. Emlékszem gyerekkorom maszkabáljaira, a hagyományos jelmezek uralták a terepet, úgymint kukta, kéményseprő, katicabogár, ám már akkor is akadtak a kornak megfelelő, korszerű (kor-szerű) maskarák, volt aki életnagyságú gyapotgubónak öltözött, más meg a futballsikerekre célozván bearanyozta a lábait, és így tovább.

Később a már jól bevált – kukta, kéményseprő, katicabogár – sablonok mellett jöttek az újabb ötletek; nyertes lottószelvény, űrhajós, Elvis Presley, Márka-kupak, egy bizonyos képé, akinek egy bizonyos áruház viseli a nevét. Most meg már!

Kollégám gimnazista fia az idén Commodore számítógépnek öltözött, a barátja videokazettának, egy lány az osztályból pedig kishíján átment naturistába, így változik a világ. Azaz, még ígyebbül! Mert éppen olvasom, hogy a minisztérium jogutód nélkül fölszámol egy építőipari vállalatot, amely 1984 óta veszteségesen működik, s ez már önmagában is hiba, bár, mint tudjuk, sejtjük, az ilyen cég valamivel gyakoribb manapság a fehér hollónál. Az eset tehát egyáltalán nem rendhagyó, az viszont már remélhetőleg igen, hogy nem átallották kikozmetikázni a vállalati mérleget, s mit ad az ég, 31 millió forintos manipulációval a veszteséget sikerült nyereséggé maszkírozni, fájdalom csak papíron. Ez a jelmez, noha a maga nemében kétségtelenül eredeti, átütő sikert mégsem aratott, amint azt az előbb ecsetelt fejlemények is tanúsítják. Az már más kérdés, hogy meglehetősen nehéz egy ilyen jólfejlett építőipari cég dolga, mert ugye mégsem öltözhet kuktának, kéményseprőnek és főképpen nem katicabogárnak.

Van még itt valami jelentéktelen apróság. A vállalat egyebek mellett egy lakótelep építésére fizetett rá, miként a közlemény fogalmaz, súlyosan. Máshol is olvasható a sajtóban: valahogy nem jó bolt a lakásépítés. Amelyik cég csak teheti, más munka után néz, de nem mindegyik teheti, mert a lakás, amellett, hogy bizonyos gyakorlati célokat szolgál, mégiscsak súlyponti kérdés. Másfelől viszont, amint az köztudott, a lakásüzlet a vevőknek sem kimondott bombaüzlet, ki tudja, talán azért, mert sokba kerül egy négyzetméter, s az még önmagában csak kis lakásnak számít.

Igaz is: miért van az, hogy egy ár sosem maszkírozhatja magát másnak, mint nagyobb árnak? Mert ugye, akárhonnan nézzük, ez a leggyakoribb jelmez mostanában...

Münz András

– Feleségül ment a hotdogkirályhoz, hogy minden a családban maradjon...

BRENNER GYÖRGY:

Más most...

– Ne kínlódjon a némettel, uram, télen mi tudunk magyarul...

ELTARTÓK

– Mit ír az illemtankönyv: kondoleáljunk, vagy gratuláljunk a lakáshoz?

TÁRSKÖZSÉGGÉ VÁLÁS

– És most elássuk a bicskákat, emberek, ezentúl szeretjük egymást!

ÚJSÁGOLVASÓ EMBER

– Sajnálom, kisasszonyok, tele pénzzel és ittasan nem ismerkedem!

BELSŐ VEZÉRCIKK

Hová lett a lelkesedésünk?
Ki látta utoljára?
Mi történt vele?

Hová tettétek?

Mint a néphez közelálló körök tudni vélik, mi már nem tudunk örülni. Még akkor sem rohanunk pirosló arccal a barikádra, ha ellenségnek se híre, se hamva. Nem daloljuk megszakadt mennydörgés módjára, hogy hej, te bunkócska. Nem, nem daloljuk. Legfeljebb gondoljuk. Még csak nem is kérdezzük: lesz-e gyümölcs a fán, amelynek nincs virága? Sőt, egyenesen félünk tőle, hogy lesz, mert hol a láda, amibe pakoljuk, és azt vitatjuk: nem lenne-e okosabb kivágni azt a fát, akár van virágja nekije, akár nincsen.

Pedighát...

Óh, más magyar kard mennyköve villogott... Akkor... A hősi idők bíbor hajnalán. Amikor pedig Tokaj szőlővesszején is csak elvétve csepegett még nektár. Egy emberként tódultunk a zászló alá, bármi lett légyen is ráírva, és ahány szemünk csak akadt, mind a bíbor jövőbe merítettük.

Gyűjtsd a vasat és a fémet?

Alig hordozták körül a véres kardot, azt is beadtuk. Tisztára söpörtük padlásunkat a krómnikkeltől. Saját szánktól vontuk meg a Bessemer-acélt. És, ha neveletlen gyermekünk ránk emelte göthös könnyűit, hogy „Csak egy falat trombitarézt, papa", mi máris makarenkói pofonokat mértünk vézna arcocskájára, „Kuss, hülye, a haza minden előtt!"

Jegyezz Békekölcsönt?

Volt aki a nyolcszáz forintos bére mellett nyolcvanezret jegyzett. Aztán puszta honfiúi lángolásból hosszú éveken át csak sikkasztani járt be, hogy állhassa szent szavát.

És kacagva ünnepeltük a vereséget, mert abból tanulni lehet. És a heveny mámor paroxizmusában verdestük ülepünket a parlaghoz, ha elértük a mélypontot, mert onnét — idézünk Antidühring elvtárs! — már csak fölfele vezethet az út.

Ma?

Még annak sem örülünk igazán, ha ne adj isten sikerül teljesítenünk egy-egy paramétert. És véletlenül sem döngetjük dacosan a mellünket, nem kiáltjuk a négy szél felé diadalainkat. Pedig kiálthatnánk:

— Figyelj világ és ámulj! Mi termeljük a legtöbb kukoricát! Nálunk legmagasabb a válások száma! És felköthetitek a detoxikálótokat, ha utol akartok érni az alkoholfogyasztásban!

Pedighát élnek vívmányaink. Akár erre, akár arra, nincs miért kezünket tördelnünk a földgolyóbis ítélőszéke előtt.

Dolgozóink öntudata töretlen. Rabszolgás sunnyogásnak, jobbágyi térdhajtásnak nyoma sincsen. Sziklaarcú vikingek állnak a pult mögött, nem csúsznak hason a megvert eb sunyi vigyorával, sőt, ha nem instállod, sűrű kisztihandok közepette a tíz deka prézlidet, még hozzád is vágnak valamit.

És igazuk volt a tükrösszívű prófétáknak, amikor húsz-harmincnegyven éve visszhangos szóval jövendölték, hogy nincs mitől félnünk, megállunk a magunk lábán, a vesztébe rohanó kapitalizmus válságjelei hozzánk még véletlenül sem fröccsenthetik be bús levüket. Persze, amikor kicsit inogni kezdett a hajó, a riadtszemű gyengék azonnal az árbóc csúcsára rohantak és diadallal cincogták: hohó, hát mégis? S a világért sem vették volna észre, hogy ezek nem begyűrűzések, csupán a zsugorodás nehézségei. Mert íme, az egyensúly visszaállt, akárhogy is csökkenti árait a válságból válságba támolygó nyugat, minket ugyan nem érint, trallala, fütyülünk rá.

De már ennek sem tudunk igazán örülni. Takarékra tettük lelkesedésünket.

Lobogásunk lelohadt.

Lángolásunk hamvába holt.

Most jön a tetanusz-akció, majd elmondhatjuk: be vagyunk oltva. De nem csak be.

Ki is.

Peterdi Pál

Beengedik a profikat az olimpiára

ÉS A MAGYAR GAZDASÁGI ÉLETBE?

PRÓBANYOMAT

– A narancsszín elcsúszott!

– Ha megnyeri a „Hómunkások Szépe" címet, kivisszük három napra Bécsbe takarítani.

A turistacsoport egy régi vár romjait nézegeti: az építményből csak a falak maradtak, amelyeken jókora réseket ütöttek a hajdani ágyúgolyók. Egy kisfiú nézi-nézi, azután megkérdi az apjától:

— Apuka, ez az a hely, ahol anyuka autót tanult vezetni?

SZILÁNKOK

ÖREGEDÉS

— Egy önfeledt, mámoros, szerelmes éjszakát elcserélek két szem Eunoctinért, hogy jól aludjak.

SZÜLETÉSNAP

— Születésnapodon minden jót kívánok neked.

— No és mit kívánnál, ha őszinte lennél?

VÉGRENDELET

. . . és fiamra hagyom a helyesírási hibáimat.

KESERŰSÉG

— Valamikor híres futballista voltam, ma már drukkernek is gyenge vagyok.

PROTEKCIÓ

Van aki a tehetsége okán lesz jó költő, és van aki az összeköttetéseivel.

IGÉNYESSÉG

— Készítettem egy hóembert, de júliusban is szeretnék gyönyörködni benne.

ÖNMARCANG

— Soha nem hazudtam senkinek, csak tudnám, hogy miért?!

BOLDOGSÁG

— Nagyon jó tudni, hogy mind a ketten boldogok vagyunk. Igaz, hogy mindketten mással.

FELHÁBORODÁS

— Nem szégyelli magát?! Ön ezt a gyűrűt ezüstként adta el nekem, most kiderült, hogy arany!

LAKÓTELEPI HÁZ

— Sajnos nagyon romlik a hallásom. Már azt sem hallom, amit a szomszédban beszélnek.

ÖREGEDÉS

— Voltam Bécsben egy pornó moziban. Még elolvastam, hogy ki rendezte a filmet, aztán elaludtam.

SZÉPLÉLEK

— Nekem mindegy, hogy mi az ebéd, csak szépen, ízlésesen legyen megterítve az asztal.

Galambos Szilveszter

FÜLÖP GYÖRGY:

Köszöntsük egymást gyerekek!

FEBRUÁR

Nap			
24	HÉTFŐ	Mátyás	Most töri a jeget Mátyás, közeleg az őrségváltás. Jön a tavasz s ennek okán nem dühöngsz a fűtés fokán.
25	KEDD	Géza	Géza nagy név. Árpádházi. Ilyen nevet kapni mázli. De ennél is nagyobb mázli, egy jó lakás, társasházi . . .
26	SZERDA	Edina	Mi eshetett Edinába, hogy férjhezment Medinába? Külföldi lett és most „szálem" várja a férj, meg a hárem.
27	CSÜTÖRTÖK	Ákos	Ha nem jön meg álmod, Ákos ne szedj gyógyszert, mert az átkos. Mikor szundi nélkül fekszel, próbálkozz meg tán a szexszel!
28	PÉNTEK	Elemér	Vágyai az Elemérnek egy sorszámba belefértek. Lesi, jön-e már a kocsi? (Öt éve vár a kis csacsi.)
1	SZOMBAT	Albin	Ne túlórázz, kedves Albin, törd a fejed jobb alibin! Nejed sejti, ha nem kába, mi nyúlik az éjszakába . . .
2	VASÁRNAP	Lujza	Gondolja el, kedves Lujzám, csoda, hogy ön ma is pajzán, míg az újság épp azt írja, hogy a jónép egymást nyírja.

VÁMMENTES FEJ

Ez a történet főszereplője Kovács János. Egy nagyvállalat raktárosa. Kora: ötvenöt év. Iskolai végzettsége: négy polgári. Családi állapota: nős. Gyerek nincs. Egy lakótelepi házban lakik. Különös ismertetőjele nincs. Egy évvel ezelőtt hat napra Bécsbe utazott. Ez volt az első külföldi útja. Éppen a Mariahilferstrassén sétált és azon spekulált, hogy mit vásároljon kevéske pénzéből. A felesége összeírta neki, hogy mit vegyen és megadott néhány címet, ahol magyarul is beszélnek, mert állítólag ott mindent olcsóbban lehet kapni.

Tehát, mint mondottam, éppen a Mariahilferstrassén sétált, amikor megfájdult a feje. Aztán valami kattanást érzett az agyában és a fejfájása azonnal megszűnt. Ennyi volt az egész. Kovács megkönnyebbülve sétált tovább, s nézegette a kirakatokat. Legszívesebben egy zsebben hordható ingaórát vett volna, de anynyi pénze nem volt.

Azon gondolkodott, hogy mit vásároljon, mert üres kézzel mégse mehet haza, a felesége zokon venné. Finoman szólva. S akkor — ki tudja, miért és hogyan — eszébe jutott, hogy az öröklődés során az információk a kromoszómákban levő dezoxi-ribonukleinsavban (DNS-ben) tárolódnak.

Kovács megállt, megrázta a fejét és azt kérdezte önmagától: „Mi? Ki halt meg?" Mert egy szót sem értett az egészből. Tovább sétált, mintha mi sem történt volna és azon törte a fejét, hogy bemenjen-e egy áruházba, vagy ne menjen be, de nem tudta eldönteni, mert eszébe jutott Newton Philosophiae Naturalis Principia Mathematica könyve, különösen az a rész, amelyben ...

„Mi történt velem? Ki az a Newton?" — tűnődött magában, aztán a mitológia foglalkoztatta az elméjét és kapásból fel tudta sorolni az egyiptomi isteneket, amin nagyon megdöbbent, mert még azt is tudta, hogy Szokárisz az Alvilág bejáratánál őrködő sólyom. Séta közben foglalkozott egy kicsit az atomfizikával, a matematikával, az építészeti stílusokkal, a kémiával, a históriával. Az agya lázasan dolgozott.

Amikor hazament a szállodájába, megállapította, hogy mindenhez ért. A feje olyan, mint egy káptalan. Teljesen más ember lett belőle. Ez büszkeséggel, de némi nyugtalansággal töltötte el. Hogyan fogja elmondani a vámosnak a határon, hogy új feje van. Nem külsőleg, mert az olyan maradt, mint a régi, de az elméje vadonatúj.

Amikor megérkezett Hegyeshalomra és a vámos megkérdezte, rutinszerűen, hogy mit hozott, Kovács őszintén bevallotta, hogy amikor kiment Bécsbe, sajnos, nem volt művelt ember, mivel csak négy polgárija van, de most nyugodtan elmondhatja magáról,

hogy mindenhez ért, vagyis polihisztor.

— Milyen gyártmány? — kérdezte a vámos.

— Micsoda?

— A polihisztor. Japán?

— Fogalmam sincs.

— Mennyiért vette?

— Semmiért.

— Ne szórakozzon velem. Mekkora?

— Kicsi. Belefér a fejembe.

— Mutassa!

— Itt van a fejemben.

— No, szálljon le! — mondta a vámos. — Majd odabenn megbeszéljük a dolgot.

A vámhivatalban Kovács őszintén elmondta, hogy mi történt vele. Elmondta, hogy a feje, ha akarja, számítógép, de mindenre fel lehet használni, mindenre tud választ adni, másodperceken belül. Ha például megkérdezik most tőle, hogy hány óra van Tokióban, megmondja. Ha azt kérdezik tőle, mennyi adóssága van Magyarországnak, azonnal közli. A statisztikai adatok a fejében vannak. Illetve azok is.

— Ön elmehet — mondta a vámhivatal vezetője. — De a feje itt marad.

— De kérem szépen, így nem mehetek haza. Mit szólna a feleségem?

Végül is Kovács behozhatta a fejét Magyarországra, azzal a kikötéssel, hogy nem adhatja el és majd értesítik, hogy mennyi vámot kell fizetnie.

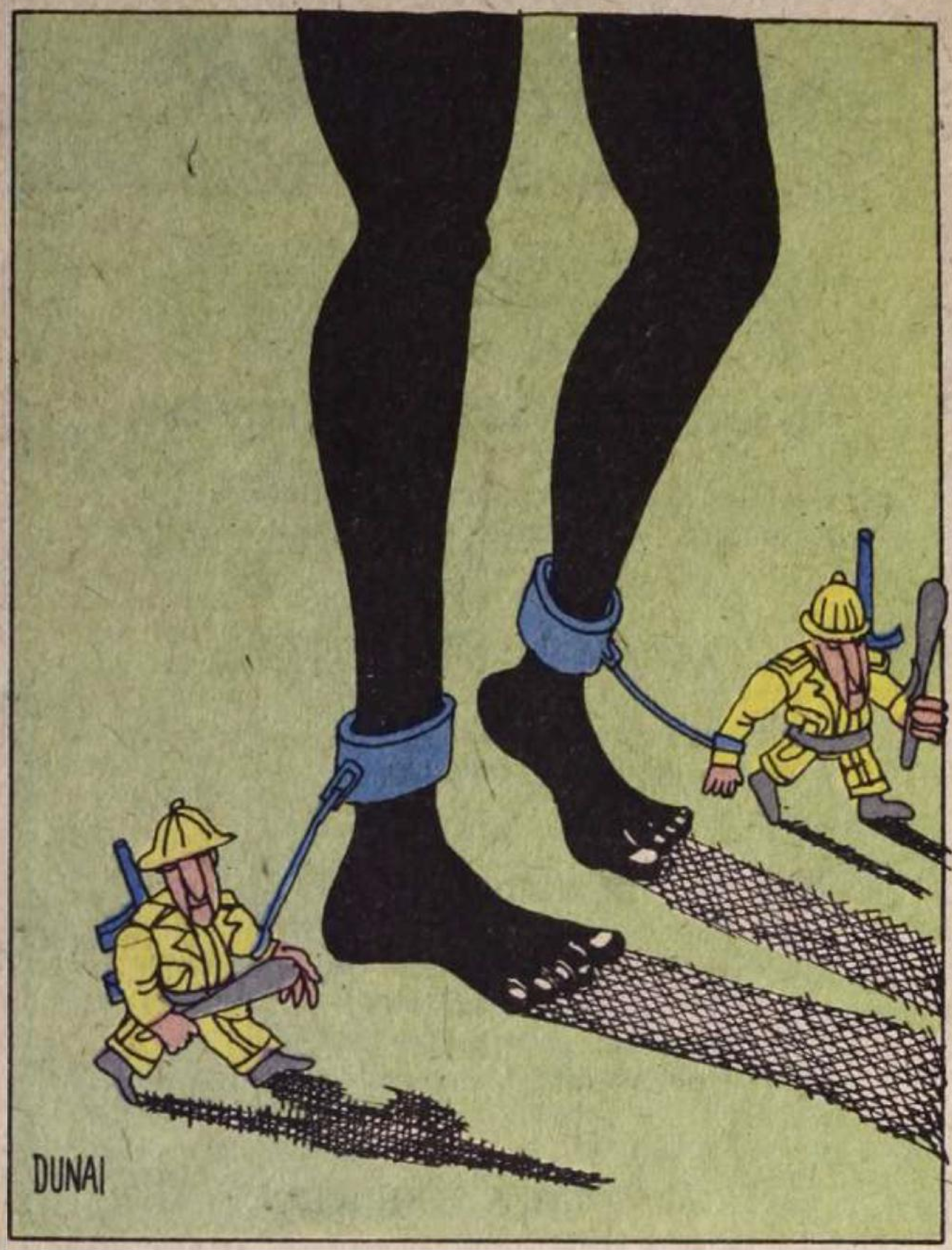
A vámfőparancsnokság tanácstalan volt. Kovács feje vagyonokat ér. Műszaki csoda. De mennyit ér egy ilyen fej, ha egy Commodore számítógép vagy egy hifitorony után ennyit és ennyit kell fizetni. A hivatalos előírások szerint ilyen agyat csak tudományos intézetek hozhatnak be külföldről és Kovácsról a legjobb jóakarattal sem lehetett azt mondani, hogy tudományos intézet, hiszen csak négy polgárija volt. Azt is nyolc év alatt végezte el. A Vámfőparancsnokság kikérte a Tudományos Akadémia és a Bizományi szakembereinek a véleményét, de sehonnan sem kapott határozott választ: mennyi vámot szabjanak ki Kovácsra, aki az Akadémián előadást tartott Mozartról és a Bergendy együttesről, a Bizományiban pedig arról beszélt, hogy mi volt a véleménye az ifjú Marxnak a vámilletékről, az adott történelmi helyzetben.

Mi történt aztán? A Vámfőparancsnokság értesítette Kovácsot, hogy nem kell vámot fizetnie a feje behozataláért. A felesége viszont elvált tőle és kirúgta a lakásból. A vállalata, mint újdonsült, fiatal értelmiségit, áthelyezte a raktárból, ahol hatezer forintot keresett, nettó, az elméleti osztályra, háromezer négyszáz forint fizetéssel. Bruttó. Mint ifjú értelmiségit nagyon megbecsülik. Mint mondják, fényes jövő áll előtte.

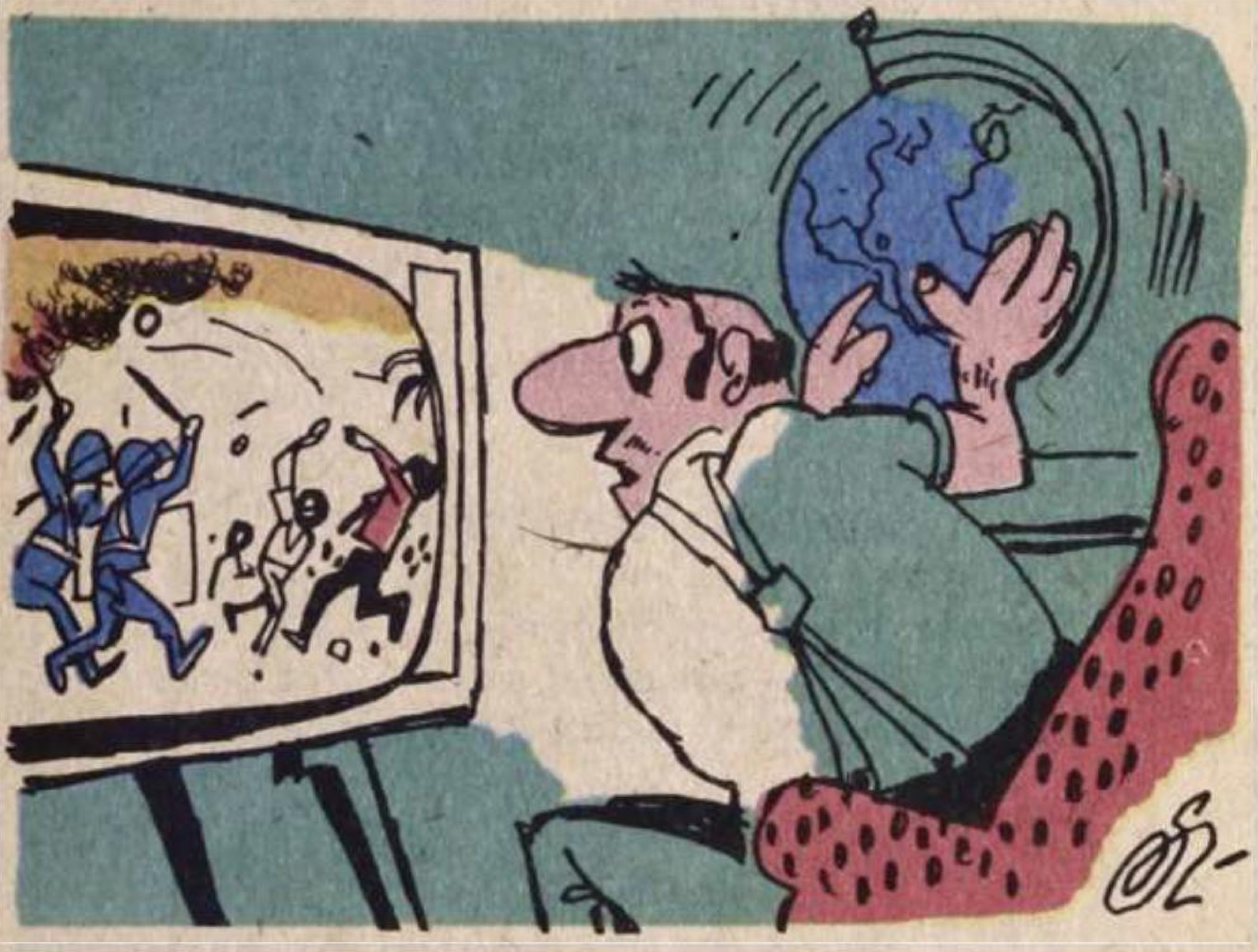
Hiszen csak ötvenöt éves.

Mikes György

APARTHEID

HAITI, MANILA, PERU ...

– Nagyon gyorsan mondják be ...

– De aranyos! Tiszta apja!

Egy új magyar film: Idő van

ÉS NÉZŐ?

AGYRÉM-RÍMEK

NYÍLT KÉRDÉS

Mérgesebb a moszkító,
mint nálunk az Omszki-tó?

EGYKORI TACEPAO-SZERZŐ KECSKERÍME

Ezrivel írt Peking számos falán betűt:
azt remélte, valakiknek talán befűt.

KOPASZ ÁLLATTENYÉSZTŐ

Eladtam az anyarókám,
abból vettem a parókám.

GORDIUSI LAKAT

– Nem tudod, mért van fém helyett
fenyő-lakat e kerten?
– Hogy, ha tolvaj jön, ne törje
fel ő nyakatekerten!

SOFŐRÖK A FOGDÁBAN

– Az úttesten egy kis össze-
kvázolt gitt:
így csúsztam meg. – Nahát, ön is
gázolt? Kvitt!

NOSZTALGIKUS EMLÉKEZÉS ZELKRE

Ah, a feccs-, ah, a loccs-irály!
Nem volt-e szebb
a *Halott Sirály*?

BÉLYEGNAPI KIADVÁNY

Nemcsak egy-napos statiszta
az a snájdig postatiszt a
bélyegen, mely postatiszta!

REJTÉLYEK

– Mit keres e fakerék Tatán?
– Az semmi! S a faterék Katán?

EGY SPORTRIPORTERRE

Azért e sok „brékpojnt"-ja meg „ritőrn"-je,
hogy nyelvünket kitörnje?

EGY PARTI TÖLTÉSEN MEZÍTLEN NAPOZÓ IFJÚ HÖLGYHÖZ

Oldalán a
gátnak a luk kerek:
vigyázz, oda-
látnak a gukkerek!

Timár György

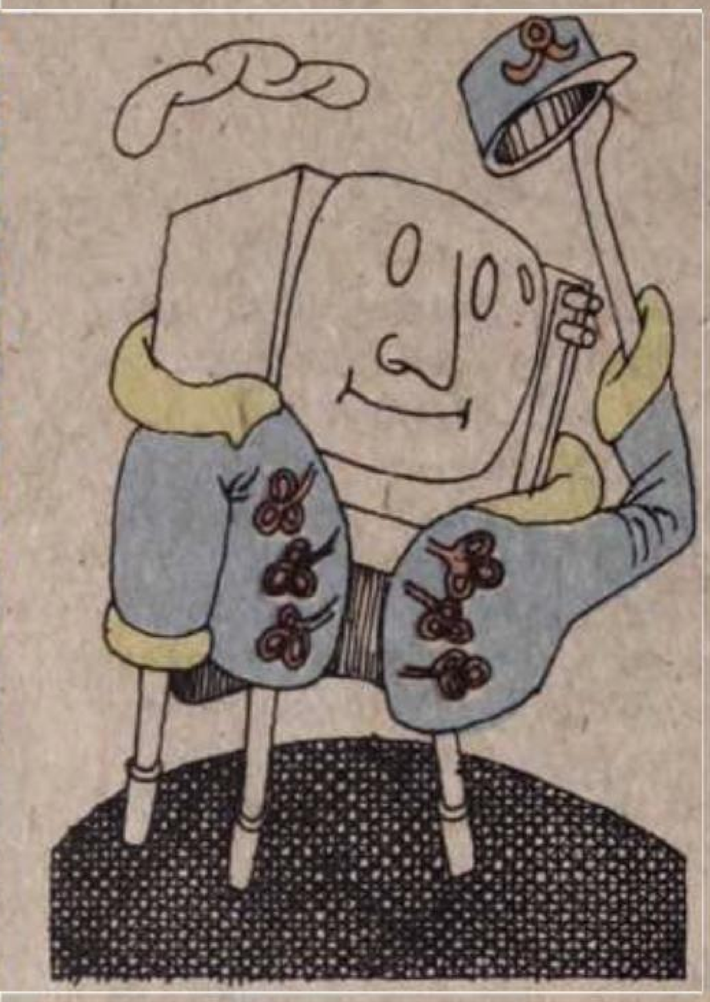
HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Egy nápolyi nemes tizennégy párbajt vívott, mert nem tűrte el, hogy valaki az ő jelenlétében Ariostót dicsőítse, nem pedig Dantét.

Halálos ágyán kijelentette:

— Csak azt sajnálom, hogy meghalok, mielőtt bármit is olvastam volna Dantétól és Ariostótól...

Századunk szemefénye

„Tévézni emberi dolog."
(Kovács János)

Történelmi napokat élünk, szerkesztő úr! Nem tudom, véletlen-e, vagy szántszándék, hogy a tévében egyszerre indult a történelmi ki miben tudós, meg a Századunk új folyama, mindenesetre, jól kiegészítik egymást. Mert amikor ezeket a történelemben tudós, okos, szép fiakat hallgatja az ember, rögvest dagadni kezd a honfi kebel, ám mielőtt a káros, túlzott nemzeti önbecsülés eluralgna rajtunk (mit szól, szerkesztőm, ehhez a reformkori beszédirályhoz?, Kosáry professzor biztosan pontozná), jön Bokor Péter és ránk világosítja az eget: felvillantja félmúltunk emlékeznisejóra mozzanatait, például az utóbbi háború szégyenes, szomorú végjátékát... Tetszik tudni, mi jut óhatatlanul is az ember eszébe?

— Suhajda András becsülete. A falusi legénytől erkölcsi bizonyítványt kérnek, elmegy hát a bíróhoz, hogy állítson ki neki egy írást. Nehezen fog menni, András, akadékoskodik a bíró, emlékezz csak arra a két malacra, amit hajdan a vásárban loptál. Könyörgőre fogja a legény a dolgot: felejtsék el azt az ifjúkori botlást, adjon papírt a becsületről a bíró úr, mert az életbevágóan fontos. Vajszívű a bíró, kállítja a tanúsítványt — hogy a legény is boldoguljon, meg az igazság is megálljon —, emígyen: „Suhajda András becsületes ember, két malac híján."

— Jobban válogathatná a vicceit, szerkesztő úr, ilyen kényes témában minden félreérthető szó veszélyes. Fogalmazzuk meg szelídebben a két műsor összevetéséből adódó tanulságot: értelmezni mindig jobban tudtuk a történelmet, mint csinálni... Csalóka képet ad ez a vetélkedő, úgy érzem, s ugyanaz a hibája, ami az erénye: csupa igyekvő, szimpatikus ifjú a versenyzők között; csupa bölcsességes személyiség a zsűriben. Ez különösen akkor tűnt ki, mikor a vetélkedő után átváltottam a második csatornára, ahol éppen régi szilveszterek visszakérődzése folyt. A szerkesztő szegődtetett egy szellemeskedő kommentátort, s ennek meg is mutatkozott a jótékony hatása: mindjárt jobban tetszettek a régi, felmelegített szilveszteri szipor-kák... Sem sértegetni, sem szurkálni nincs szándékomban, szerkesztő úr, engem ez a vetélkedő igen vígságos hangulatba ringatott, tele vagyok hittel, bizakodással a jelent, s még jobban a jövőt illetőleg, s jó reménység fejében töltögetem a totót. Nem a sportfogadásit, hanem a történelmit, amit Berend urék nekünk, nézőknek adtak fel, hadd bizonyíthassuk mi is tudós mivoltunkat. Szépen alakul a szelvény, de jelenleg még olyan, mint az imént említett legény becsülete: két híja van. Arra nem tudok válaszolni egyfelől, hogy melyik évben épült meg az autósztráda Budapest és Székesfehérvár közti szakasza. Fene tudta, hogy a sztrádaépítés is történelmi cselekedet, ha tudom, jobban odafigyelek annak idején a dátumokra. Kuncog a kisördög bennem, birizgál, hogy mondjam: kellene egy pótkérdés. Nevezetesen az, hogy az új sztrádát mikor kellett javítani: egy nyár után (1); két nyár után (2); vagy három nyár után (x)? Volna legalább egy háromesélyes tipp a totóban, mert bármelyiket válaszolnánk, igaz lenne... A másik kérdés, amelyikre nem tudok csípőből felelni: hogy mennyit költött könyvre egy átlagmagyar 1984-ben? Száz forintot? Háromszázat? Ötszázat? Én a legmagasabbra tippelek, ahogy a könyvárak nekiiramodtak manapság... Meg aztán az még inkább izgatna, hogy a vásárolt könyvipari termék közül mennyi volt a piszkosfred? Mert azt tapasztalom, hogy fontos dolgokra néha szűkösen költünk, s amit költünk, azt sem mindig a legokosabban...

— Hogy úgy van! A televízióból tudtam meg, hogy egy speciális szembetegség gyógyításához szükséges speciális műszerből egyetlen darab sincs az országban, mert a költségvetésből nem futott kétmillió forint rá. Több tíz, vagy több száz gyermek szemevilága elvész hát emiatt? Ó nem, mert felsereglettek jóakaratú emberek, akik felajánlották, hogy összedolgozzák, összegyűjtik az ehhez szükséges pénzt, s közadakozásból meg lesz a műszer. Mert alapjában nagyon humánus társadalom a miénk. Kétmillió híján...

Radványi Barna

A BÁDOG ANTENNA újabb gazdára vár

A leggyatrább tévéprodukciókat megillető Bádog Antennát havonként egyszer osztjuk ki. Minden hó végén összegezzük az olvasók szavazatait, összevetjük munkatársaink javaslataival, s úgy hozzuk meg a döntést, amelyet általában a következő hónap második szerdáján hirdetünk ki.

Kérjük a kedves olvasót, amint felbőszítette egy csapnivaló tévéműsor, rögvest ragadjon tollat, írja fel egy levelezőlapra a műsor címét és a sugárzás időpontját, s haladéktalanul küldje el nekünk. A címzés: Ludas Matyi — Bádog Antenna, Budapest 1977.

Prognózis a hetedik ötéves tervre:

A FŐBB UTAK JÁRHATÓK

ÁBRÁND

VIZÜGYI VONÓSOK

Nézem a tévét és alig akarok hinni annak, amit látok. Mi ez? Mása, a szabadnapos vizesnyolcas-szerelő brigád vezetője, avagy a valóság égi mása?

Ha nem tévedek, egyik sem. A képernyőn négy fiatal nő, kezükben nyűtt vonóval, hegedülnek. Hamarosan az is kiderül, hogy nem mások ők, mint a Bajai Vízügyi Igazgatóság vonósnégyese.

De minek egy vízügyi igazgatóságnak vonósnégyes, amikor vannak cégek, amelyeknek még egy tisztességes első hegedűsre sem telik?

Bárhogy is legyen, úgy látszik, nemcsak ügyesek a vízügyesek, de közügyesek is — ha valaki, akkor ők közügynek tekintik a kultúrát.

Nézem tovább a tévét és a megszokott, idegfeszítően izgalmas belpolitikai riportok helyett nemvárt dolgok tűnnek fel a képernyőn. Hatalmas épület körvonalait látjuk a kékes ködben, mint megtudjuk, ez a Mosó Porgyár. Porból és hamuból építették még valamikor anno, talán azokban az időkben, amikor nem csupán osztrák hitelből, hanem építőanyagból is lehetett építeni. A gyár elegáns és mértékkel korszerű, az igazgató, dr. Izülethy Egér pedig magával ragadó nyilatkozó.

Bármelyik nagy nyugat-európai cég megirigyelhetné — nem a gyárat, hanem a nyilatkozatot. Dr. Izülethy Egér ugyanis elmondja, hogy vállalatuknál jelenleg tizenkilenc költőt alkalmaznak. Ez ugyan nem több, mint egy híján húsz, de a fejlődés azért viszonylag szembetűnő: a tavalyi év hasonló időszakában még csak egy híján 16, azaz tizenöt költő írt a Mosó Porgyár termelési eredményeiről, a termékszerkezet alakulásáról, a minőségi panaszok csökkenéséről. Dr. Izülethy Egér igazgató büszke az elért eredményekre, de különösen egy Attila nevű költő verseit kedveli. Mint az igazgató férfiasan bevallja, a poéta vezetéknevére nem emlékszik — talán Béla vagy Jolán —, de az biztos, hogy egy faipari kombináttól igazolták át, s ő írta az „Ej, döntsd a tőkét, ne siránkozz" sort is.

Mint dr. Izülethy Egér elmondja, a költő stílusa jól és majdhogynem zökkenőmentesen illeszkedik a Mosó Porgyár előtt álló tervfeladatok megoldásának eszköztárába, s rövidesen felkérik, hogy a Mosó Porgyár fennállásának huszonnegyedik évfordulójára írjon egy verset, melyben szerepel az a sor is, hogy „Neve ha van, csak áruvédjegy, mint akármely mosóporé".

A vers összeállítására már javában folynak az előkészületek, a vállalati tanács több tagja például hetek óta Shakespeare-t olvas, eredeti nyelven, magyarul, Arany János fordításában.

Dr. Izülethy Egér ezután a távolabbi kulturális tervekről beszélt. A kettes mintázóban például egy Kossuth-díjas szobrásznak szeretnének állást adni, még folynak a tárgyalások, mert bár Kossuth-díjas szobrásszal jól el vannak látva a porgyáriak — a vegyszerraktárban például hat darab porosodik belőlük — egyáltalán nem mindegy, kit alkalmaznak, s akkor még a szakszervezet is hallatja majd a hangját!

A nyilatkozat további részében Dr. Izülethy Egér elmondja, hogy dolgozóik régi kívánsága teljesült, amikor sikerült egy esztétát felvenniük a bérosztályra — a fizetéseket ugyan ő sem tudta felemelni, de legalább szépen és érthetetlenül magyarázza a helyzetet. Van olyan nap, mondja a televízió képernyőjén dr. Izülethy Egér, hogy egyszerre száz-százötven kétkezi porgyári mosómunkás hallgatja tátott szájjal az esztétát, amint Tompa Mihály zöngés mássalhangzóit veti egybe a világpiac szorító követelményeivel.

Miközben az őt kérdező riporter hevesen bólogat, dr. Izülethy Egér még elmondja, hogy a távolabbi tervükben több kulturális vonatkozás is szerepel. Hogy mást ne mondjon, a Mosó Porgyár még ebben az évben felvesz két avantgard festőt — ők fogják a műhely falait fehérre mázolni — egy újabb szobrászt, aki valamelyest ért a széklábak faragásához, valamint egy humoristát.

Hogy ez utóbbi ki lesz és mi lesz a dolga a Mosó Porgyárnál, azt dr. Izülethy Egér igazgató nem árulja el; mint mondja, a világért sem akarja ellőni a poént.

Föld S. Péter

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Zsuzsika, melyik a legrövidebb hónap? — kérdezi a tanítónő.

— A május.

— Miért éppen a május?

— Mert az csak öt betű.

— Vannak nevek — magyarázza a tanító —, amelyeket th-val írunk. Tudnál rá példát mondani, Karcsi?

— Igen. A Margithíd.

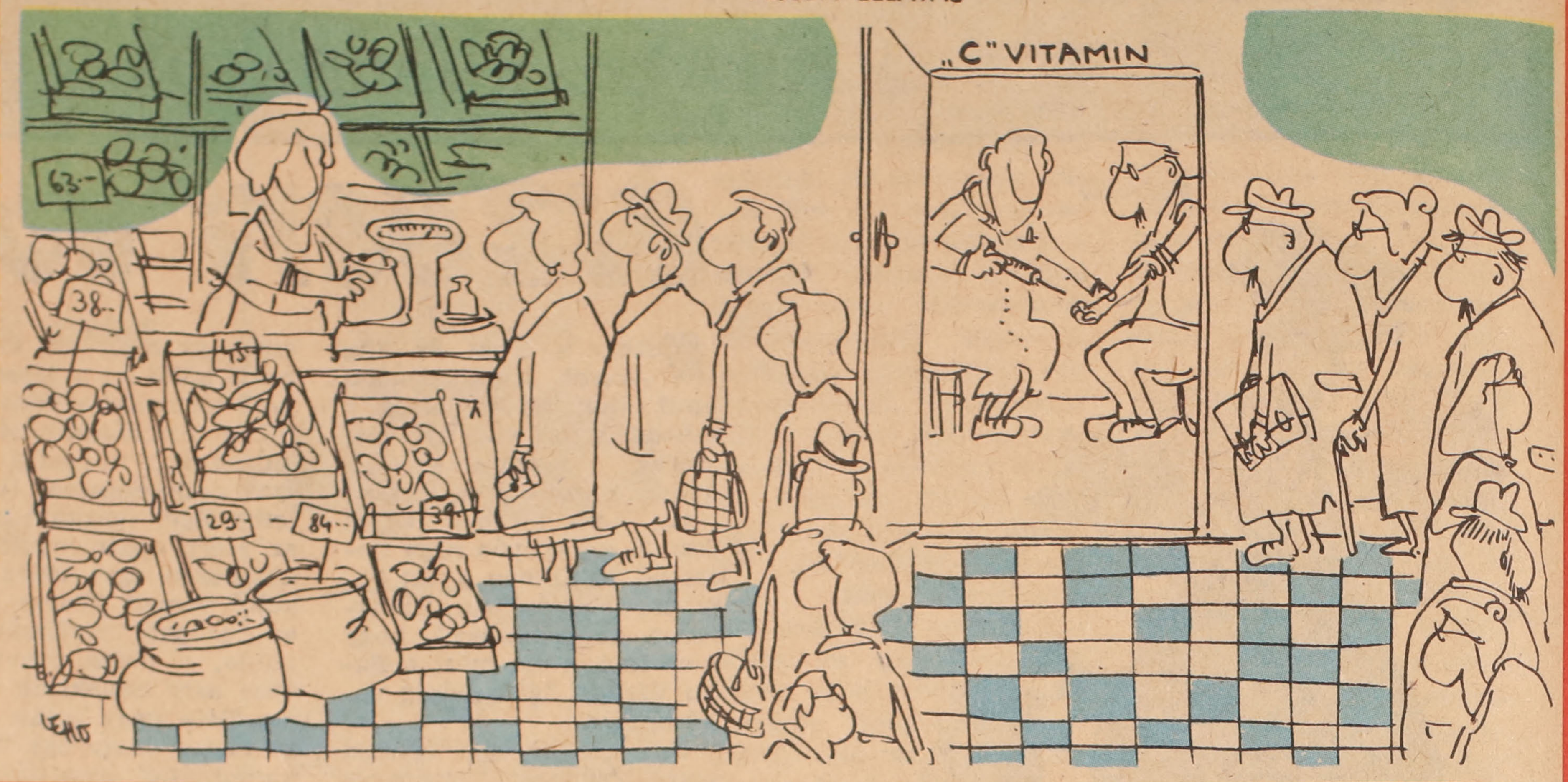

— Tudom, az egészet azért csináltad, hogy ne kelljen főznöd!

BE VAGYUNK OLTVA

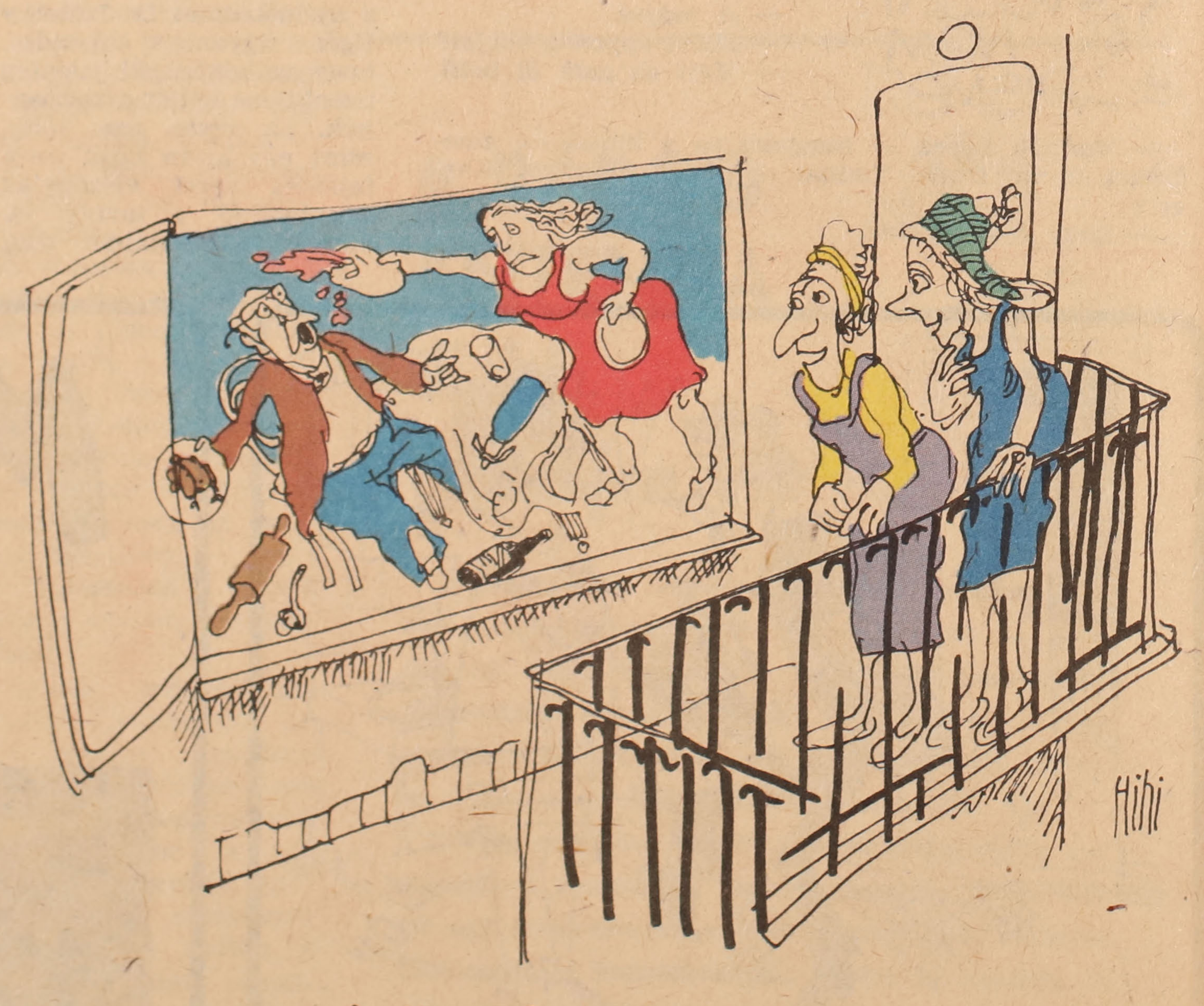
FEJLETT ELLÁTÁS

TETANUSZ BRIGÁD

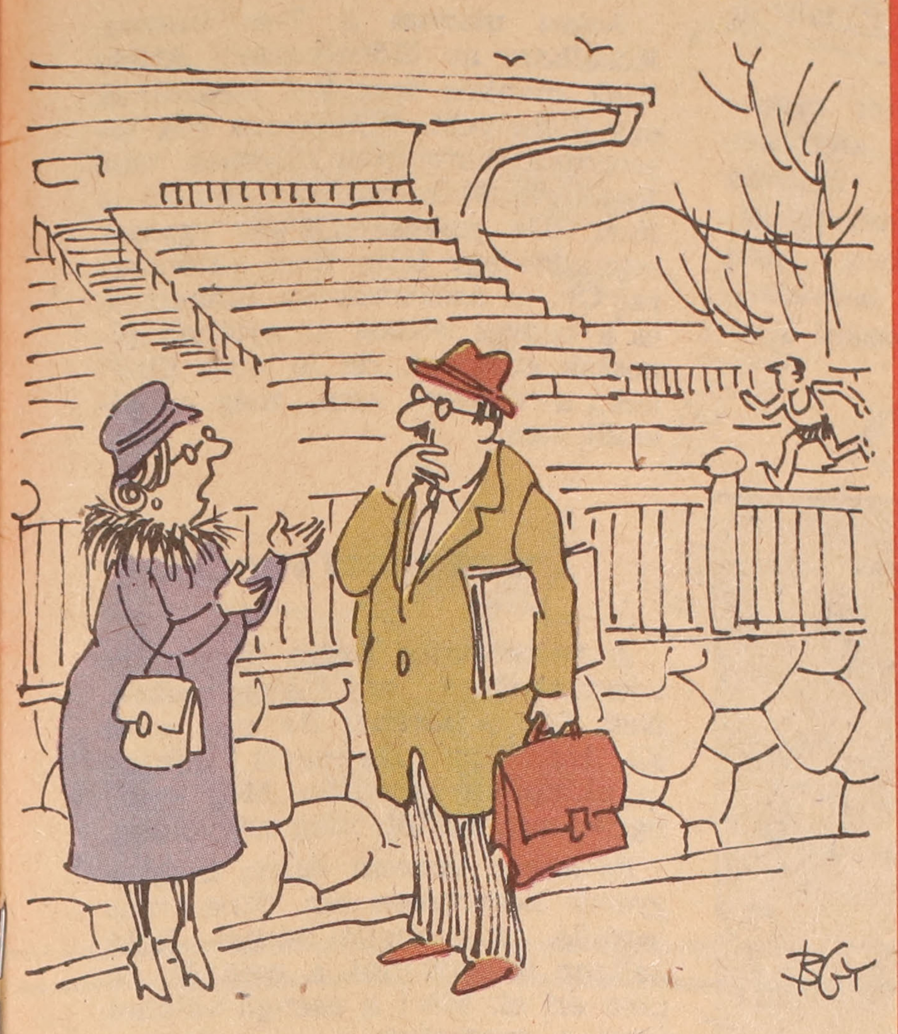

– Öregek napközije, utánam!

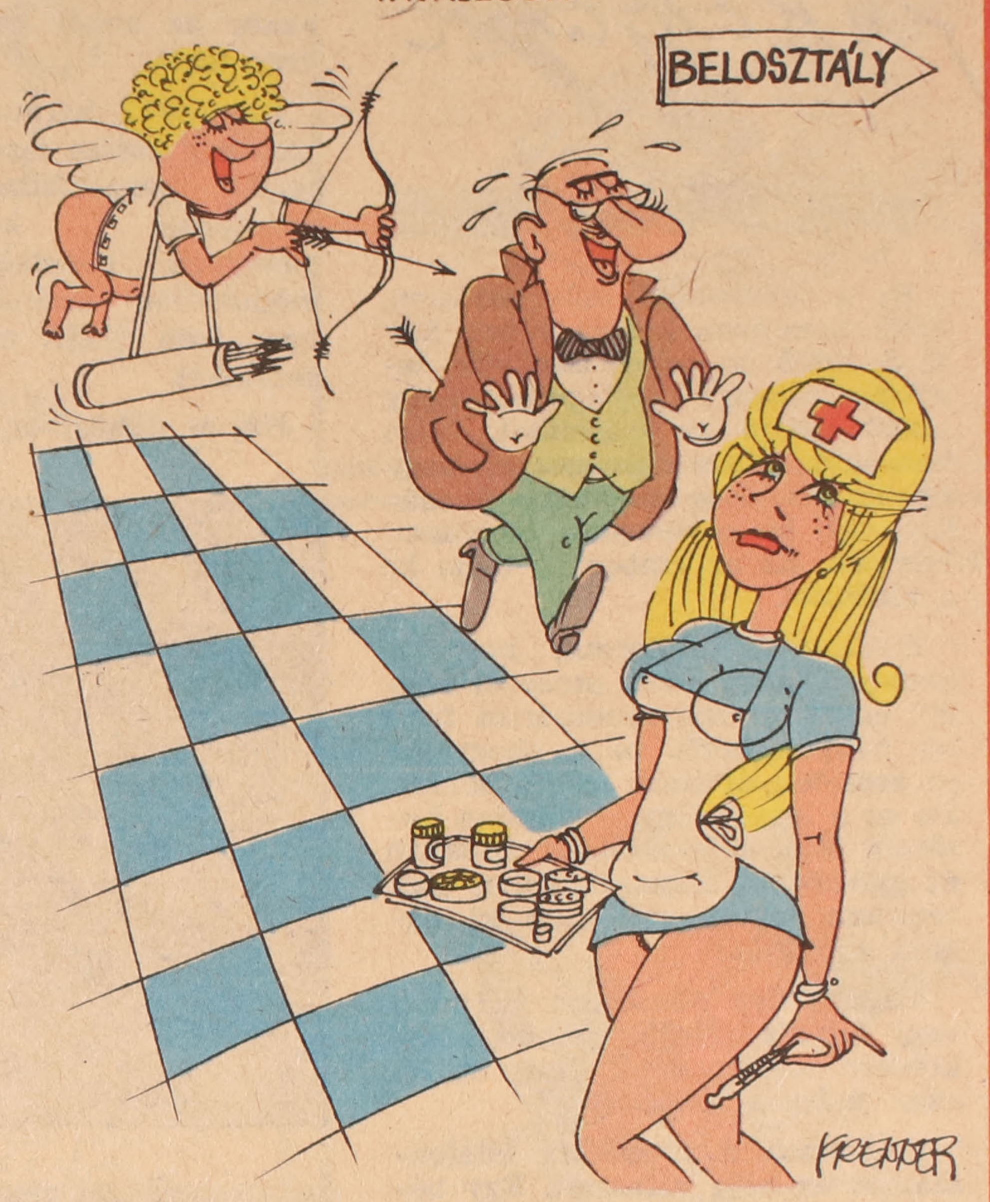
– Úgy látom, a Görgicseiék válás ellen is . . .

VILMA NÉNI

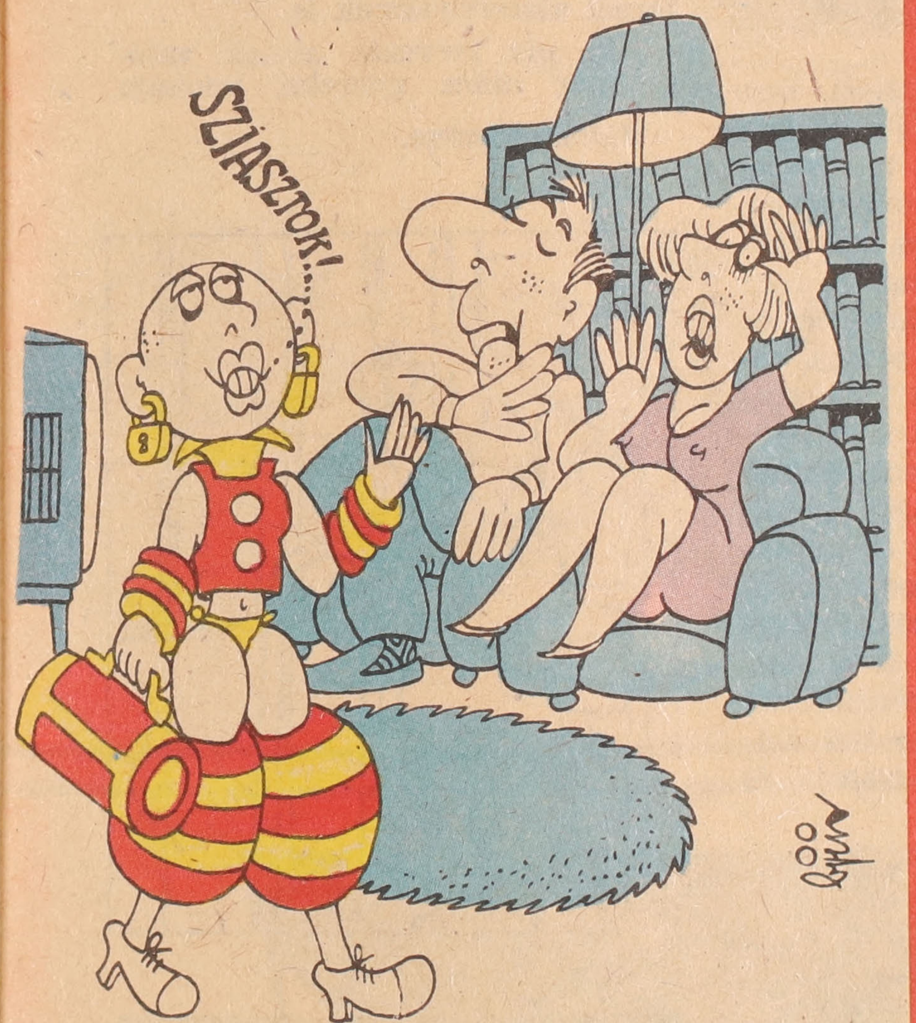

– Mondja meg végre magyarul, Jenőke, készüljön vagy ne készüljön az unokám az olimpiára?

TAVASZODIK

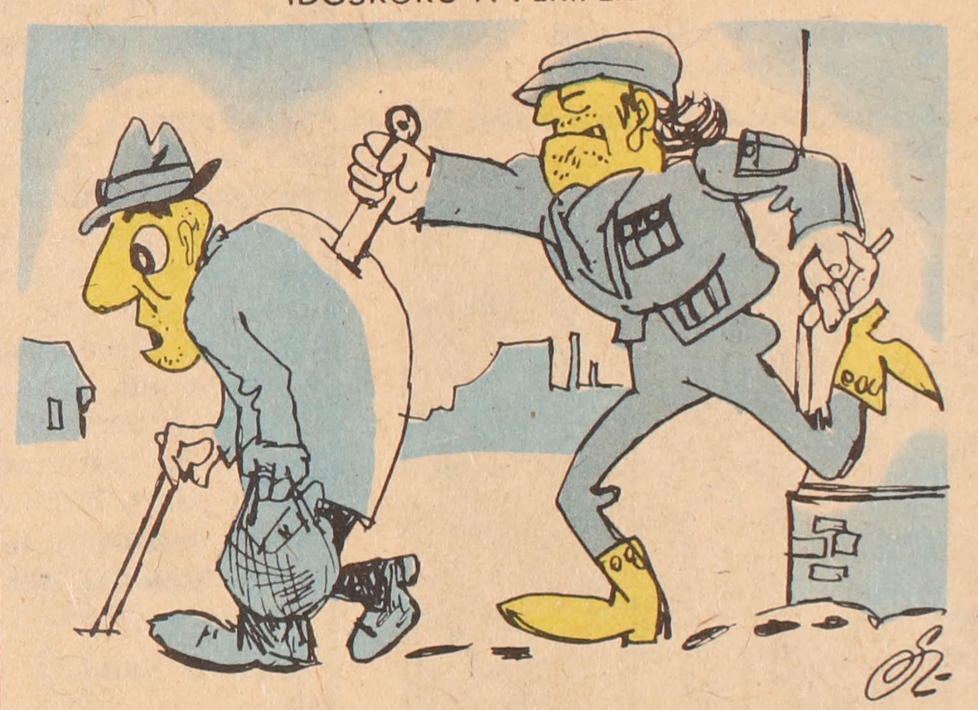

– Nyugi, nővérke, ő azt hiszi, hogy szerelem, pedig csak tetanusz.

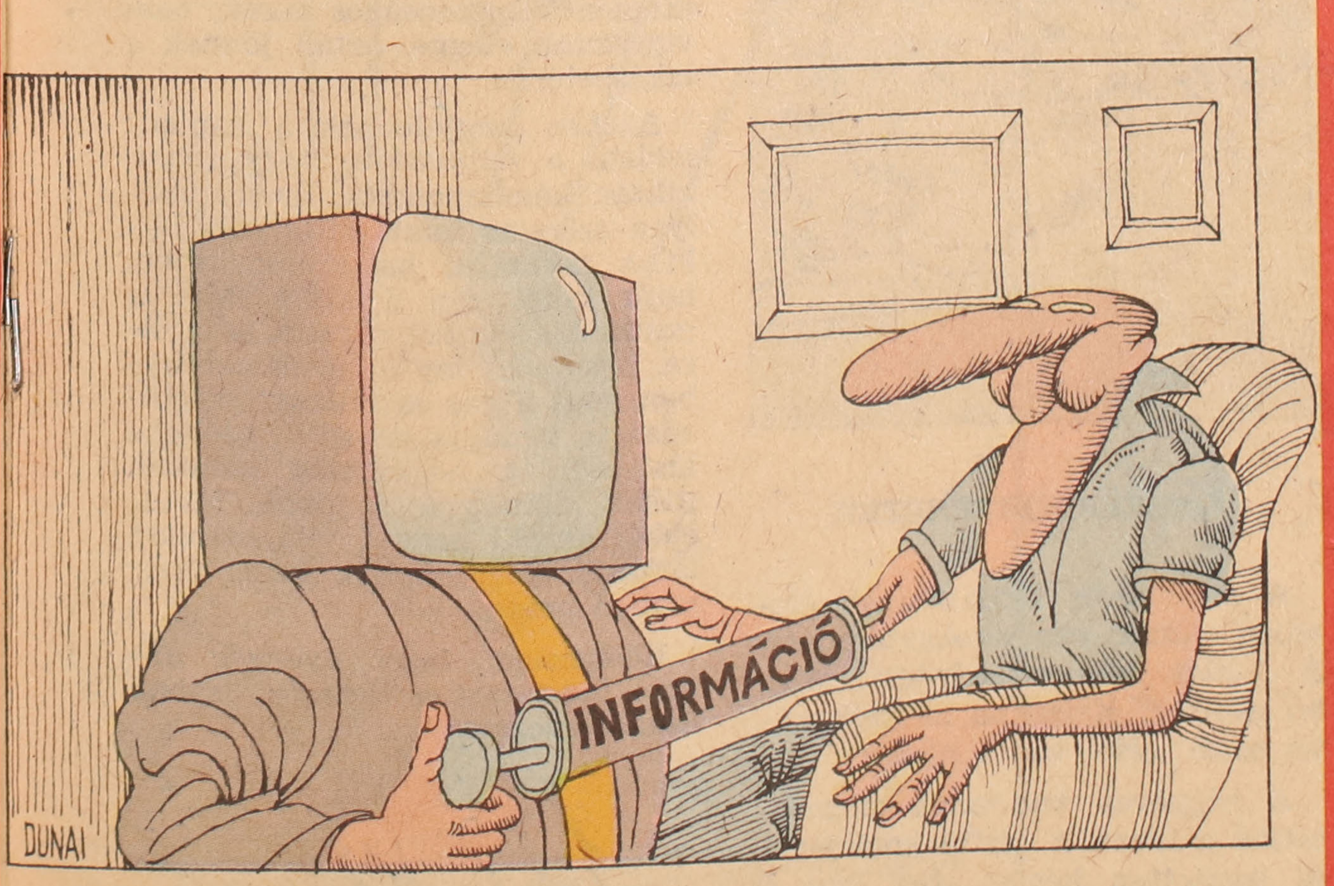

– Anyukám, nekem már a szemem se rebben . . .

IDŐSKORÚ A PERIFÉRIÁN

– Azt hittem, a karomba adják!

– Hideg ellen.

Csak úgy firkálgatok

HATÁRIDŐK

Barátnőm vagyonmegosztási perében négy, azaz négy év alatt született meg az elsőfokú ítélet. Nem csoda, hogy addig tartott; volt abban tanúkihallgatás, elnapolás, szakértői vélemény, minden. De ami már kissé különös, hogy a négy év alatt hozott ítélet ellen tizenöt, azaz tizenöt napon belül lehet csak fellebbezni. Amely tizenöt napba beleesett a karácsony, az újév, az ügyvéd szabadsága. Nem lehetett volna a fellebbezésre harminc napot engedélyezni? Vagy negyvenötöt? Esetleg hatvanat? Mitől lett ez egyszerre ilyen sürgős?

Ismerősöm hosszas takarékoskodás, előjegyzés, utánjárás után hozzájutott egy színes televízióhoz. Potom negyvenezerért. A tévét hétfőn megvette az áruházban, de a szállítást csak keddre vállalták. Arra a kérdésre, hogy az új készüléket beállítják-e, azt felelték, hogy hogyne, bármelyik sarokba. Vagyis ki kellett hívni a Gelkát. Kedden lesz a szállítás, tehát szerdára. De a szerelő csak csütörtökön ért rá. Ki is jött, meg is állapította, hogy a készülék hibás, a kettes csatorna mindig visszaüt az egyesre. Ki kell cserélni. No, nem a készüléket, mert annak a kicserélési lehetősége 72 óra, és ugye még ki se nyitották, ez a három nap már letelt — hanem a meghibásodott panelt. Azután két nap múlva újra ki kellett cserélni a panelt, azután ... na, mindegy.

Kolléganőm két heti szabadságáról hazaérve értesítést talált a postaládájában. Tértivevényes hivatalos iratot próbált kikézbesíteni számára a posta. A kézbesítés eredménytelen volt, ezért az iratot a postán *öt napon belül átveheti*. Ha nem jelentkezik érte öt napon belül, az iratot a feladónak visszaküldik és az *kikézbesítettnek számít*. Vagyis megbüntethetik, felnégyelhetik, megdarálhatják, deresre húzhatják valami miatt, amiről nem is tudott. Öt nap alatt kellett volna jelentkezni érte, holott a szocialista Magyarországon a fizetett szabadság, a szakszervezeti beutalás ennél lényegesen hosszabb ideig tart. Nem beszélve arról, a nyomorultról, aki kórházban fekszik, vagy külföldön jár.

Ezeket a határidőket lehet, hogy még istenben boldogult Werbőczy István találta ki? Nem volna ideje korszerűsíteni rajtuk?

LEVÉLKE

Ez a levél nem volt névtelen, tehát komolyan kellett venni. Egy B. S. nevű úr, teljes név, cím, telefon, hosszan fejtegette, hogy miért utálja az írásaimat. Mert hencegők, mert felvágósak, hogy itt jártam, oda utaztam, ő már lilát lát, ha a nevemet elolvassa. Istenem, ha az ember ír, bírja ki a bírálatot.

Máskor is előfordul, hogy a kedves Olvasó ezzel, amazzal nem ért egyet, de azt rendszerint tisztes hangon közli, mint ahogy én se szeretek átkozni, szidni senkit. De ez a levél túlment minden határon, ettől a levéltől fél éjszakán át gyötrődve, önmarcangolva töprengtem, mivel váltottam ki ekkora haragját?

Végülis úgy döntöttem, álljunk, vagy üljünk szemtől szembe, megkérdem tőle magától, hogy miért akar pokolra küldeni?

Felhívtam a megadott telefonszámot és nem válaszolt. Egy hétig minden nap hívtam és nem válaszolt. A tizedik napon jelentkezett a lakás tulajdonosa, négy évi külföldi szolgálatból aznap jött haza. Nem írt soha, semmiféle levelet.

Névtelen levelet írni nagyon gyáva és mocskos dolog.

De másnak a nevében írni? Minősíteni se lehet.

SZÜLETÉSSZABÁLYOZÁS

Közértünkben kezdetben volt a kosár. Igaz, fületlen volt, mocskos volt, de volt. Most nincs. A pénztár körül vergődik, toporog, leskelődik, rimánkodik az ügyfél, lesi, hogy valaki végezzen a vásárlással a elkapkodhassa tőle a megüresedett kosarat.

Eddig is volt ipari tévé, figyelőszolgálat, hogy ne lopjon a kedves vevő. Most már születésszabályozás van: egyszerre csak kevés, jól ellenőrizhető ügyfél mozogjon a boltban. Nem tökéletes ez így, barátaim. Teljesen meg kell szüntetni a kosarakat. Egészen ki kell tiltani a vevőt.

TEAFŰ

Mit csináltak belőled, édes anyanyelvünk? Kinek az agyában született meg a teafű? Ha bemegyek a boltba tíz deka teát vásárolni, biztosan nem cserjét, virágot kívánok vásárolni. Ki az ördögnek kellett a teát teafűvé pontosítani? De ha már, akkor szíveskedjenek következetesnek lenni, ha a teafüvet tasakban, vagy szűrőben teáskannámba teszem, akkor az abból készült italt legyen teaé.

Ha majd barátnőimet meghívom egy csésze tealére, kiértékelhetjük pénzeszközeink nagyságrendjének korlátozottságát, amelynek következtében nincs módunkban vásárolni kedvezményes áron kínált nyílászáró szerkezeteket.

Hű, de dühös vagyok.

EGY KIS NAPSUGÁR

Mert jó is van a világon, nem csak gonosz. Február elején kolléganőm megvásárolta buszbérletét a Kálvin téri metró bejáratánál. Fáradt volt, ideges, szórakozott. Letett egy ötszázast és nem várta meg a visszajáró pénzt. Csak egy óra múlva, otthon rémüldözött, amikor a fizetését számlálta. Visszarohant a metróhoz, persze csüggedten, hiszen ugye a pénztártól való távozás után ... A pénztárban még ugyanaz a hölgy ült. „Szíveskedjék megmondani a bérlete számát." Megmondta. És már kapta is a visszajáró pénzt. Mert a pénztárosnő azonnal észrevette a tévedést, felírta a kiadott bérlet számát és félretette a pénzt.

Ilyen is van. Jó, ha észrevesszük.

GYEREKTÖRTÉNETEK

A hároméves Krisztinának életében először van torokgyulladása. A doktor néni megkérdezi: „Fáj, ha nyelsz?" Krisztina meghökkenve kérdi: „Hol van a nyelsz?"

A négyéves Andrisnak megmutatják a lovat. A kisfiú körüljárja és izgatottan kérdi: „Hol van a pedál?"

LÉLEKTANI REJTÉLY

Sokat utazom a 7-es buszon. Közelharc az ülőhelyekért. Atléta ifjak mankós öregeket legázolnak egy ülőhelyért. Középkorú nők vicsorogva harcolnak üléshez való jogukért. Már amikor tömött a busz. De szíveskedjenek egyszer felszállni egy félig üres autóbuszra. Ott is ásítoznak az ülőhelyek, és a kedves utasok az ajtóban tapossák egymást, de le nem ülnének, a világért sem, még véletlenül sem.

A 76-OS TROLI FOGLYA

A hetvenhatos trolin utazom és bosszankodom egy kisgyereken. Nem fér a bőrébe. Az ajtó előtt áll. Ha állna! De ugrik, mintha az olimpiára készülne. Még egyet ugrik, még kettőt. Még nagyobbat. És akkor veszem észre, hogy a gyerek keservesen sír. Nincs más leszálló az Izabella térnél. Neki kellene megnyomni a csengőt, de nem éri el. Mert a csengő valahol fenn, a magasban ...

A csengő persze az ajtó mellett, oldalt is lehetne, mint a világon mindenütt. Hogy elérjük. A gyerekek, a kerti törpék, a két méternél alacsonyabbak is.

Aki ide tervezte annak valószínűleg nincs gyereke, unokája.

Hát még szíve.

ÜGYES

A Kék Fényben nem győzik megróni a hanyag lakosságot: nincsenek biztonságos zárak, nem vigyázunk eléggé, aztán jönnek a lakásbetörők.

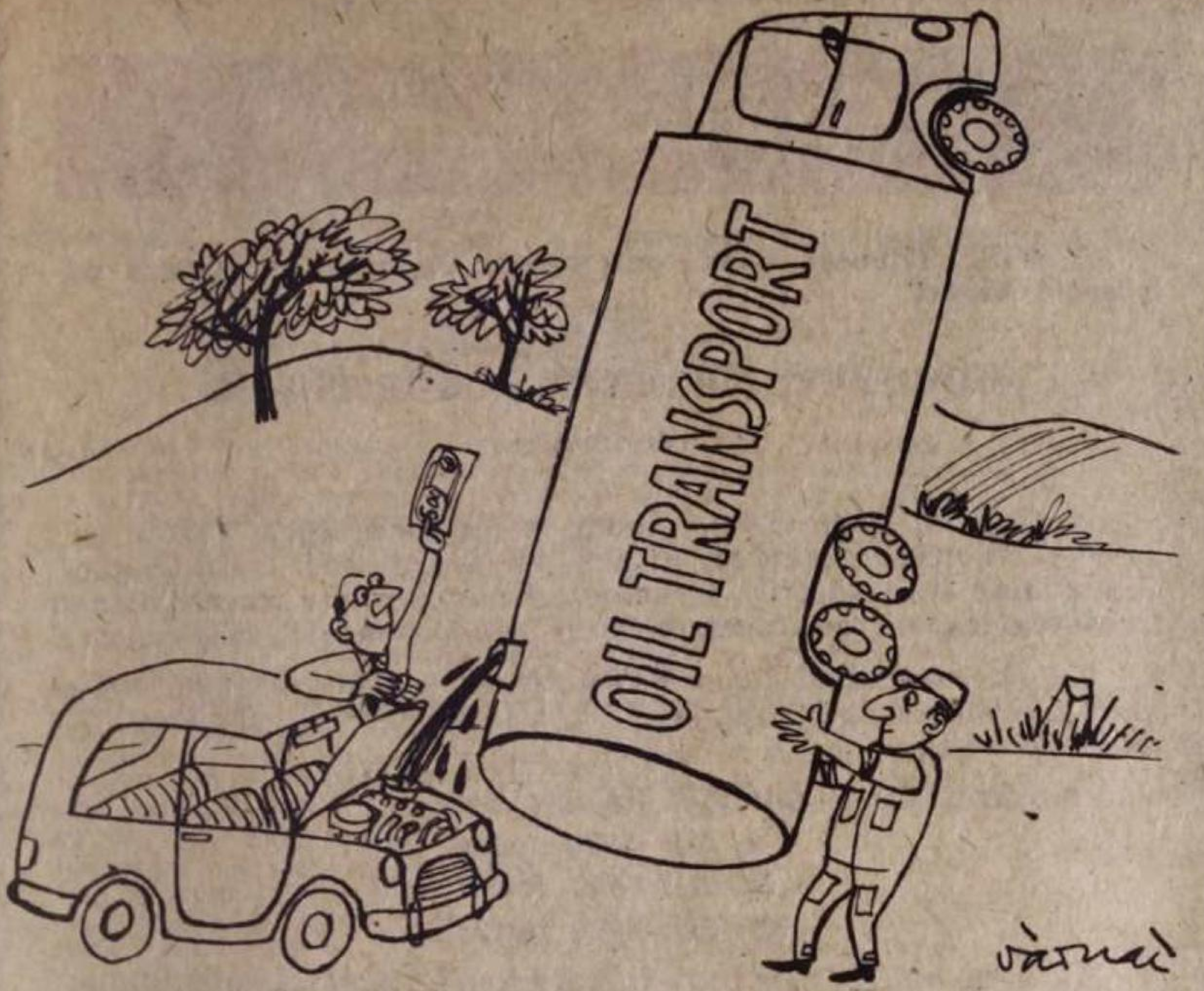
Azután megjelennek a kapualjakban a felhívások, hogy gázátállítás, kéményseprés, ilyen, amolyan szerelés miatt mindenki írja ki a lakására, ha nincs otthon, hogy kinél van a kulcs. Meg a postás kis cimkét ragaszt az ajtóra, hogy sürgöny a levélszekrényben, meg a gáz és villanyóra leolvasó is bedugja az ajtó résébe a kis cédulát, hogy nem találtam itthon, holnap újra jövök. Mindebből akárki napnál világosabban láthatja, hogy melyik lakás üres, szabad préda.

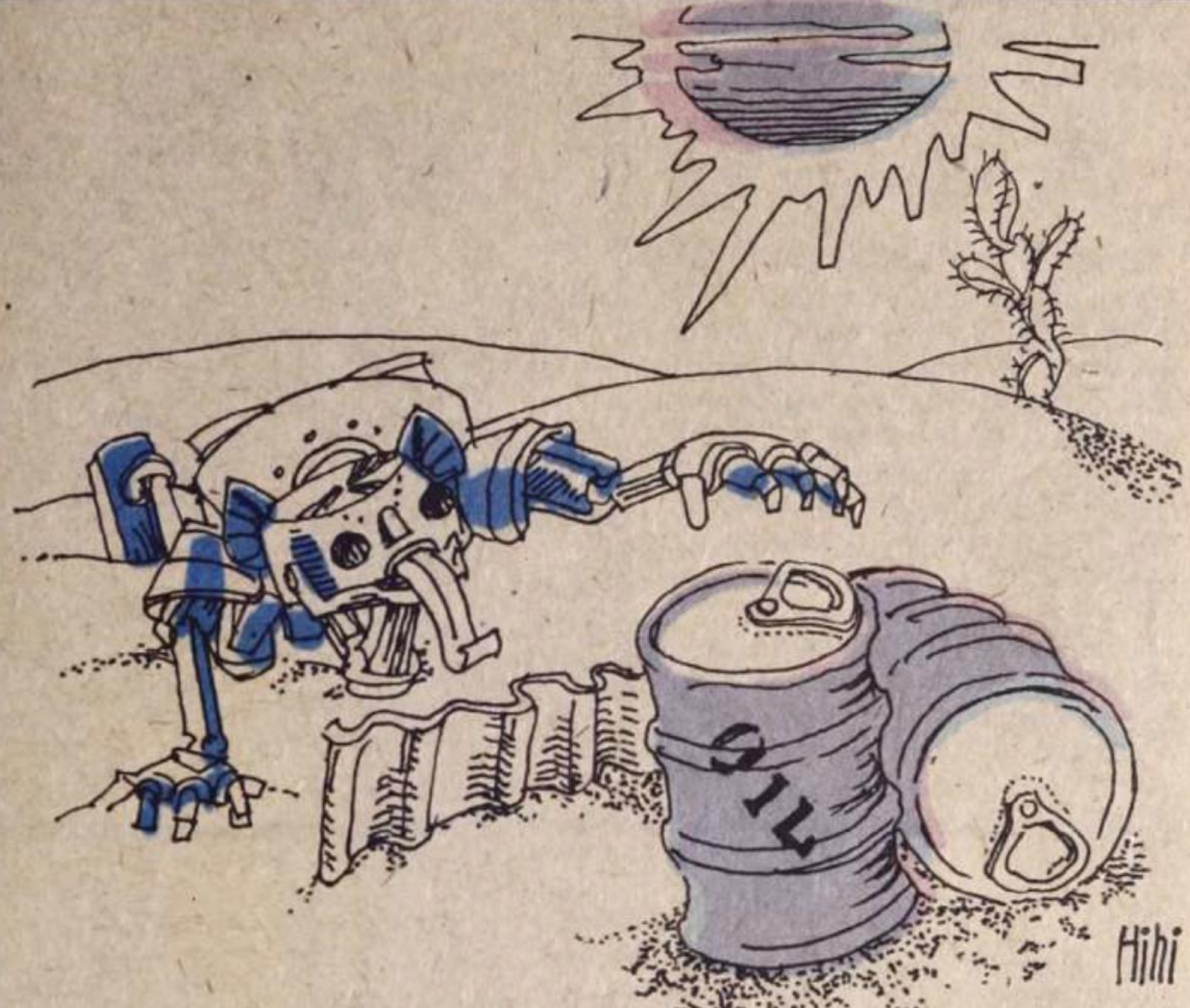
Elképzelem, hogy ilyenkor ünnepi ülést tart a Betörők Szabad Szakszervezete.

Fehér Klára

VÁRNAI, DALLOS, BRENNER, HEGEDŰS, FÜLÖP, BALÁZS-PIRI, LEHOCZKI

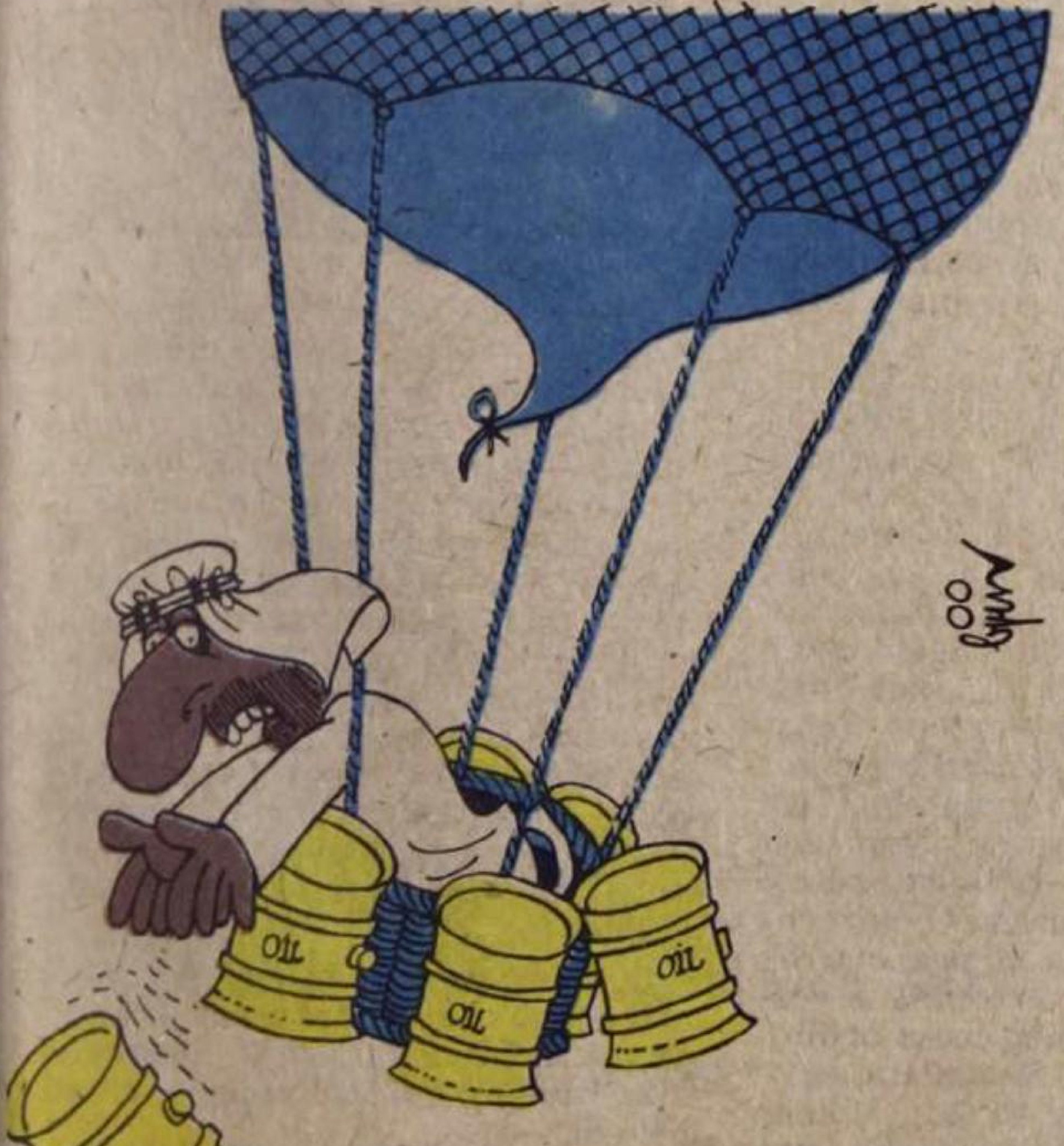

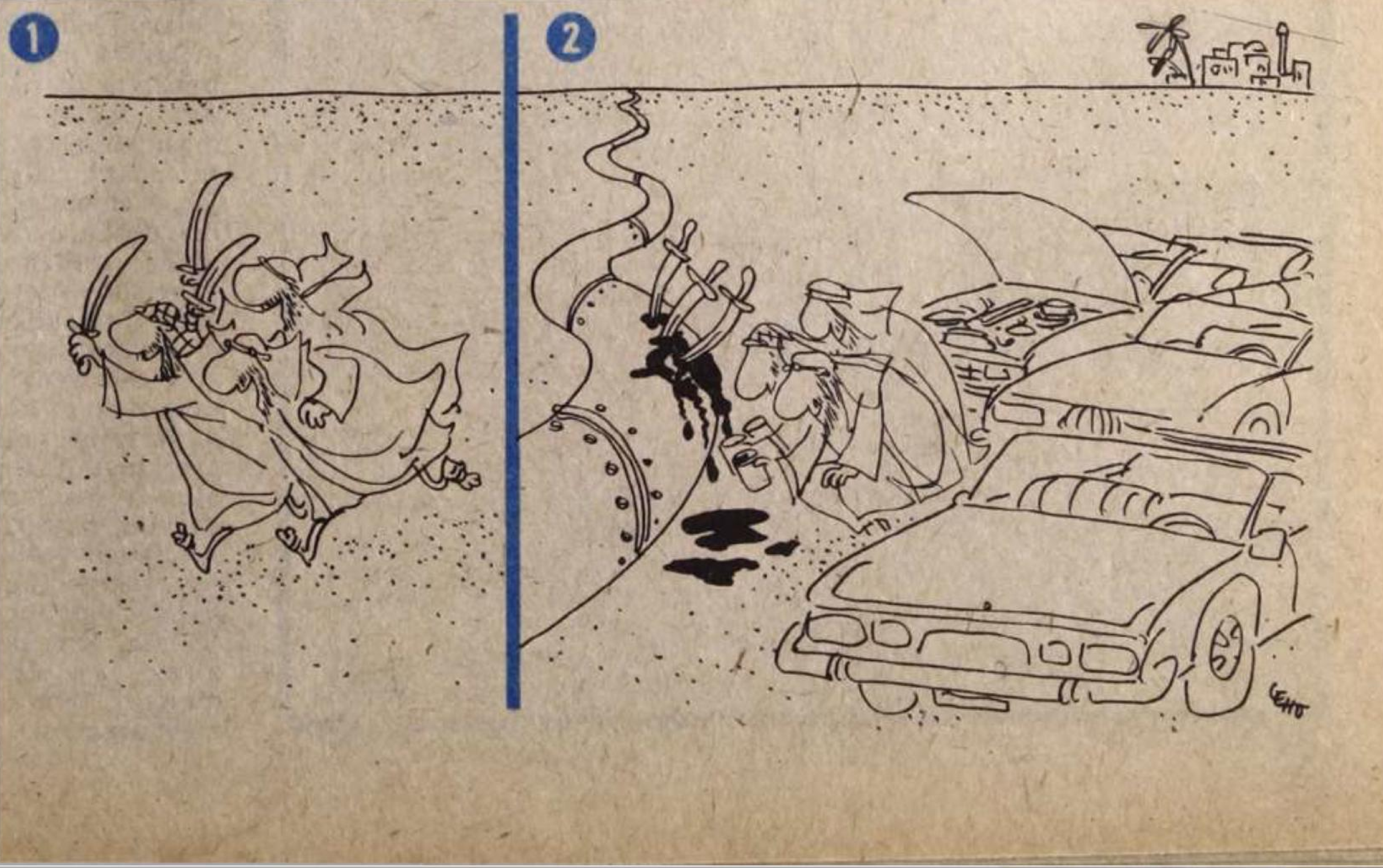

JÖHET A KÖVETKEZŐ!

Ebben a rovatban pályakezdőket mutatunk be, akik a Ludas Matyi hasábjain első ízben jelentkeznek műveikkel. Rovatunkban teret kívánunk adni fiatal tehetségeknek, akik nemcsak szeretik, de értik is a humort. A válogatásnál nem a fiatalságot, hanem a tehetséget értékeljük.

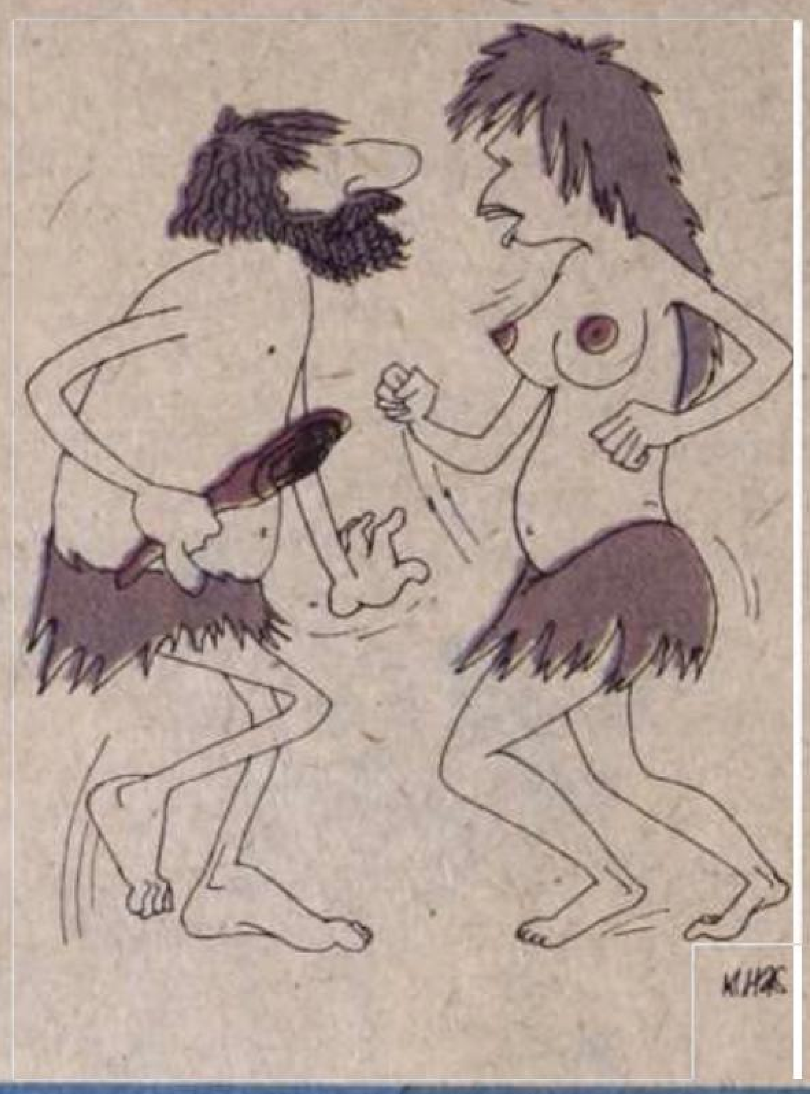
KUTAS GYULA első rajzait adjuk itt közre, néhány soros bemutatkozás kíséretében.

NÉVJEGY

Budapesten születtem, 1963-ban (Hajrá, IX. kerület!). Rajzolni az általános iskolában kezdtem (Hajrá, Nagytétény!). Az érettségi bizonyítvány megszerzése után (Hajrá, József Attila Gimnázium!) kitanultam a nyomdai fényképész szakmát (Hajrá, Kavicsosköz!).

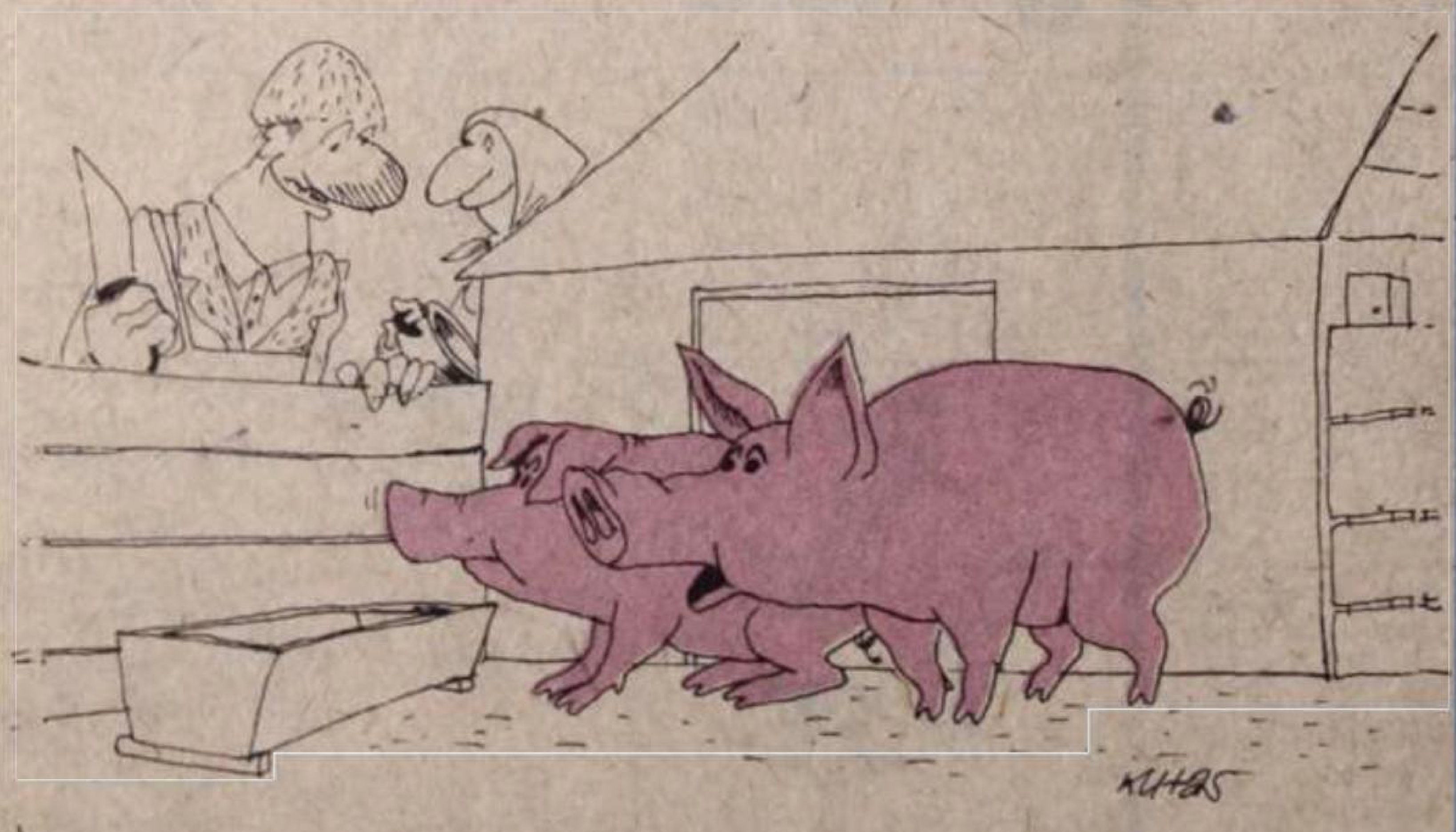
Sokak szerint nem vagyok angyal, most mégis angyalbőrben járok (Hajrá, Székesfehérvár!).

ÓSDISCO

– Te akartál egy izgalmas olaszországi utazást...

– Háromra kitörünk!

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

A KISZ Ifjúsági Környezetvédelmi Tanácsa karikatúra pályázatot hirdet:

KÖRNYEZETVÉDELMI GÖRBE TÜKÖR

címmel.

A pályázat célja olyan alkotások elkészítésének ösztönzése, amelyek a humor erejével hívják fel a figyelmet környezetünk állapotának megóvására, az ember és környezete kapcsolatának furcsaságaira, mozgósítanak a környezeti problémák megoldására.

Két kategóriában lehet pályázni: az I. kategóriában A/4-es méretű vonalas rajzokkal, a II. kategóriában A/4-es méretű fotómontázsokkal.

Pályázati díjak mindkét kategóriában:

I. díj: 8000 forint
II. díj: 6000 forint
III. díj: 4000 forint

Az arra érdemesnek tartott karikatúrák kiállításra kerülnek. A pályázat jeligés. A pályamunkákat az Ifjúsági Környezetvédelmi Tanács Titkárságának címére (Budapest XIII., Újpesti rakpart 37—38.) várják. A borítékra kérik ráírni: „Környezetvédelmi görbe tükör". Külön zárt borítékban kérik a pályázó nevét és címét.

Beküldési határidő: 1986. március 30. A pályaműveket szakértő zsűri bírálja el. Eredményhirdetés: legkésőbb 1986. április 30-ig.

SE VELE, SE NÉLKÜLE

— A SZERELEM HULLÁMAIN —

Amikor először megjelent nálam, úgy fogadtam, mint egy hercegnőt. A legjobb helyet kínáltam fel neki, sokáig csak megigézve gyönyörködtem karcsú alakjában, fehér-alabástrom színeiben, jószerivel megsimogatni sem mertem. Csak mikor először megszólalt élénk csilingelő szopránján, akkor bátorodtam fel, kezemmel magamhoz szorítottam és gyöngéden gyöngyházszín fülkagylójába suttogtam: Itt vagyok, igen, itt vagyok...

Ha ma visszaidézem ismerkedésünk első, felhőtlen szakát, amikor hozzám költözött, leginkább a hangja, igen, a hangja él bennem. A vidám, mégis elevenen csengő hang, ami olykor átváltott bársonyosan búgóba. Ez a sokat sejtető, sok izgalmat ígérő orgánum betöltötte egész valómat.

Ismerem a közhelyt: minden szerelem mulandó, a kezdeti lobogást felváltja a megszokás, a türelmetlenség, ki-ki eleinte a legszebb oldaláról mutatkozik be, mígnem...

Sajnos nála is így volt, no meg bennem is hasonló játszódott le. Azon kaptam magam, hogy bizalmaskodása terhemre van, kezd már túl sokat csilingelni pajkos hangján a fülembe, olyankor is, amikor dolgozni, olvasni, nyugodni, sőt aludni szerettem volna. Nem hagyott. Mi tagadás, én sem voltam valami lovagias hozzá. Szemrehányásokkal illettem, hallgass már el, sose lesz nyugtom. Goromba is voltam olykor: tőled meg lehet őrülni, sírba viszel engem. Restellem, egyszer még fizikailag is bántalmaztam, rácsaptam dühösen. Ez egy darabig hatott, de nem úgy, ahogy szerettem volna. Megváltozott irányomban, kellemetlen, recsegő hangot vett fel, mint egy házsártos feleség. Kis ideig ugyan visszatért a régi énje, de úgy látszik, valami megtört benne. Mint aki nem tud megbocsátani és feledni, többé nem szólalt meg. Nem volt mondanivalója számomra.

Kezdetben talán nem is bántam, de a férfilélek bonyolult. Féltékenykedni kezdtem, hátha csak velem ilyen elutasító. Többször próbálkoztam és néhányszor csakugyan rajtakaptam. Azt tapasztaltam, csak előlem zárkózik el, csak nekem hallgat, mással nagyon is beszél, sőt csak mással beszél. Előttem teszi a süketnémát.

Szerettem volna kiengesztelni, szép szavakat suttogtam neki, mint szerelmünk felhőtlen hajnalán — mindhiába. Akkor ébredtem tudatára, hogy nem élhetek nélküle. Pontosabban — ahogy mondják — se vele, se nélküle nem tudok élni. Ahogy konokul hallgatott melletem, csak nézni engedte magát, minden kísérletemet néma közönnyel fogadta, legszívesebben elsírtam volna magam. Mit meg nem adnék érte, ha mégegyszer hallanám kislányos csilingelő hangját, vagy azt az asszonyos, fojtott búgót, ami kezem érintésére előtört belőle?!

Ó, igen, csak még egyszer... és aztán örökké... Sohasem korholnám, sohasem akarnék megválni tőle, hiszen az egész világot jelenti nekem.

Mintha az égiek meghallották volna fohászomat, hirtelen megszólalt. A régi kedves, csengő hangján.

Valaki közölte: rendbe hoztuk a vonalat. Elnézést, kábelhiba volt.

Novobáczky Sándor

AZ OLVASÓ OLDALA

BOLHAPIAC

KERESNEK: Egy Csepelről elveszett kutyát, idős, olasz terrier, barnásvörös színű, drótszőrű: — A Magyar Irodalom Története lexikon teljes sorozatát; — 10—12—14 éves fiúknak való, jó állapotban levő ruhákat, valamint maradék fonalat; — A Tanító c. folyóirat 1978. augusztus és 1982. december közötti számait, kölcsönbe is; — Rejtő Jenő: A szőke ciklon, Az ellopott futár, Az elátkozott part és Az előretolt helyőrség című könyveit; — Működő játék gőzgépet, gőzmozdonyokkal foglalkozó könyveket, képes szakleírásokat, katalógusokat; — 1965 előtt készült diafilmeket gyerekeknek, Kaesz Gyula: A bútortípusok története, Thorvaldsen: Sebészek évszázada és Detektívek órája, valamint csehszlovák szerzőktől: Az öltözködés története című könyveket; — 7 éves kislánynak, valamint 167/62 női alkatra való használt ruhákat, 31-es és 39-es cipőket; — A KISS együttes nagylemezeit; — Hitachi AV—4510 típ. üzemképtelen villanyborotvát, alkatrésznek.

KÍNÁLNAK: Kridla Vlasti (Letectví + Kosmonautika) cseh repülős folyóirat 1960—1980-as évfolyamait; — Mini televíziót, Camping rádiót, javításra szoruló ébresztőórákat, férfi, női és gyermekruhákat, cipőket, valamint cipész szerszámokat, anyagokat; — Heisler: Egy orvos bejárta a világot, Ráth—Végh: Októberi rózsa című könyveit, Farkas Imre összes verseit, valamint egy középméretű, bőrből készült drapp bőröndöt; — Aida sztereo rádiót és egy MK 42 típ. sztereo kazettás magnót.

CSERÉLNEK: Vikont elektromos basszgitárt 15—20 W-os erősítőre; — Diót laticelre, vegyes tüzelésű kályhára, kerti napernyőre; — Mintegy 150 tag használt öntöttvas radiátort bármilyen használható tárgyra; — Német nyelvű, vegyes műfajú könyvgyűjteményt, képes magazinokat könyvekre; — Használt tévéalkatrészeket, hangszórókat, mindennemű tartozékokat használt, de üzemképes Remington írógépre, diavetítőre vagy tengerész látcsőre; — Rejtő- és Verne-könyveket Nemere István könyveire és a Delfin-sorozat köteteire.

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, ha van, telefonszámmal. A közhírré tétetett holmik után munkanapokon 9 és 12 óra között a 335-718-as telefonszámon, a 4-es melléken lehet érdeklődni.

Sajnos...

Cs. J.-né Budapest — Megkaptuk szerelmi vallomását, de érzelmei sajnos nálunk nem találhatnak viszonzásra. Hogy miért? Válaszunk az Ön költeményének néhány sorából bizonyára kiderül: „Úgy szeretlek, mint virslit a kutya / ha mással látlak, megüt a guta / Belédestem, mint ló a gödörbe / Érted csorog könnyem a felmosó vödörbe."

B. P. Budapest — Amit írt, nem rossz, de tartunk tőle, hogy mikrorímein csak az Ön mikrokörnyezete képes nevetni.

U. T. Székesfehérvár — „Egy egér naplója" című elbeszélő hősi eposza óriási munkabírásról és kitartásról tanúskodik. Ennyi energiával az Ember tragédiáját vagy a Zalán futását is elolvashatta volna!

P. B. Várpalota II. — A pétfürdői kvázi-epicentrumból keletkezett műve nyelvezete folytán, illetve annak okából, esetleg miatt, inkább a Magyar Közlönybe, mint a mi lapunkba való.

N. J. Gödöllő — Szíves figyelmünkbe ajánlja Görbe Tükör című versét, melynek lényege, hogy itt van Amerika. „Míg a Kapitalista / hajrázik a bérért, addig a mieink / a lassú tempóért" Lehet, hogy igaza van, lehet, hogy nincs, azt ajánljuk, ezt a fontos kérdést vitassa meg ismerősei körében.

L. J. J. Csongrád — Az „A nagy kérdés" című írásával kapcsolatban nekünk is lenne egy kérdésünk: miért nem tudta mindezt rövidebben, feszesebben és ily módon olvasmányosabban megírni?

H. Á. Budapest — Olvasóink okulására Óhaj című kétsorosát idézzük: „Óhaj, sóhaj, panasz bánat / Kergesd meg a nagymamádat" Ha Ön, mint írja egyetemi hallgató, bizonyára azt is tudja, mennyit fut egy nagymama százon!

K. E. Győr — Beküldött viccei közül egy közéleti töltésűt osztunk meg olvasóinkkal: „— Mondja csak, valóban hatásos ez a Negró a köhögésre? — Igen. Adtam egyet a kutyámnak és elmúlt az ugatása.

efespé

REJTÉLY

Mi különbség lehet a hónap első és második két hete között? Miért ennyire vízválasztó a hónap idusa? Erre csak a BKV illetékesei tudnának válaszolni, akik rendeletet hoztak, hogyha a hónap elején megváltott villamos vagy buszbérlet-szelvénnyel valaki csak a hónap közepéig akar utazni, akkor féláron visszaváltják. Nem így, aki a hónap második két hetében szeretne csak utazni. Annak bizony meg kell vásárolnia a teljes havi szelvényt, kedvezmény egy fikarcnyi sincs. Vajon miért?

Atányi László

TÜCSÖK és BOGÁR

remélem
ordóként
előbb-utóbb
ráfüggeszti
az én fityegőmet is

(táblácskák Lesbiának)

ESTHAJNALCSILLAGOCSKÁM
MIKOR JÖSSZ FÖL?

AZT MONDJÁK
RÁDJÖTT A SÁRLÁS
MINDENKI JÓ NEKED
CSAK ÉN NEM

IMÁDLAK
KEGYETLEN ISTENNŐ

TE BÜDÖS KURVA

MARADJ CSAK
A STRICIDNÉL
ANNÁL A KOPASZ
OTHÓNÁL
SZAROK RÁTOK

NINCS ANNYI KARÓ
GERMANIA ERDEIBEN
AHÁNYAT BELÉD
VERNEK NAPONTA

„Ezt az oldalt a Szép versek c. kötetben találtam — írja levelében Gyula Imre, miskolci olvasónk.“ — Kérdésem: milyenek lehetnek a kevésbé szép versek?"

Vajon mit súg az ifjú hölgy a partner fülébe? „Jaj, drágám, most hogy a hálómba kerítettelek, már elárulhatom, van odahaza a füleskosárban egy édes, kétéves kisfiam."

(Az Expressz-iroda tájékoztatójában fedezte fel dr. Skripecz Sándor.)

A hormonzavaros kifli.
(Boksay Pál, pápai olvasónk fotója)

— Még 1948-ban hozzákezdtünk az *aromaüzem* bővítéséhez, ami ez évben kerül átadásra. A 100 millió forintos beruházással tovább stabili-

Elkapkodták!
(A Pest megyei Hírlapban találta F. Gy., váci olvasónk.)

Mint annak idején részletesen beszámoltunk róla, a hét fős, fiatalemberekből verbuválódott társaság. félholtra verte egy gépko-

Akí sárkányfiakat észlelte, jelentse be a legközelebbi őrszobán!
(A Magyar Nemzetben észlelte M. O.)

CIKKÜNK NYOMÁN

Hivatkozással a Ludas Matyi 1. számában „Víz, víz" címmel megjelent közleményére, az alábbiakat közöljük.

Domján János panaszát kivizsgáltuk. A Nagyfuvaros utca előtt az autóbusz-megállóban és a Pöttyös Bisztró előtti eldugult vízelnyelőket kitisztítottuk. A dugulást rendellenes használat okozta. A rácsközöket törött üvegekkel, fémkupakokkal tömték tele.

A szóban forgó terület vízelvezetési problémáját növeli az a körülmény is, hogy a Népszínház—Nagyfuvaros utcák kereszteződésében (a Pöttyös Bisztró előtt) vállalatunk előtt ismeretlen időpontban, beruházásban és kivitelezésben járdakiszélesítést végeztek és ennek során nem voltak figyelemmel az út esési viszonyaira, így a vízelvezetés nem biztosított.

Az víznyelő úttartozék, új víznyelők létesítésére az út fenntartójának megrendelése esetén van mód.

Vörös Ferenc
igazgató
Fővárosi Csatornázási Művek

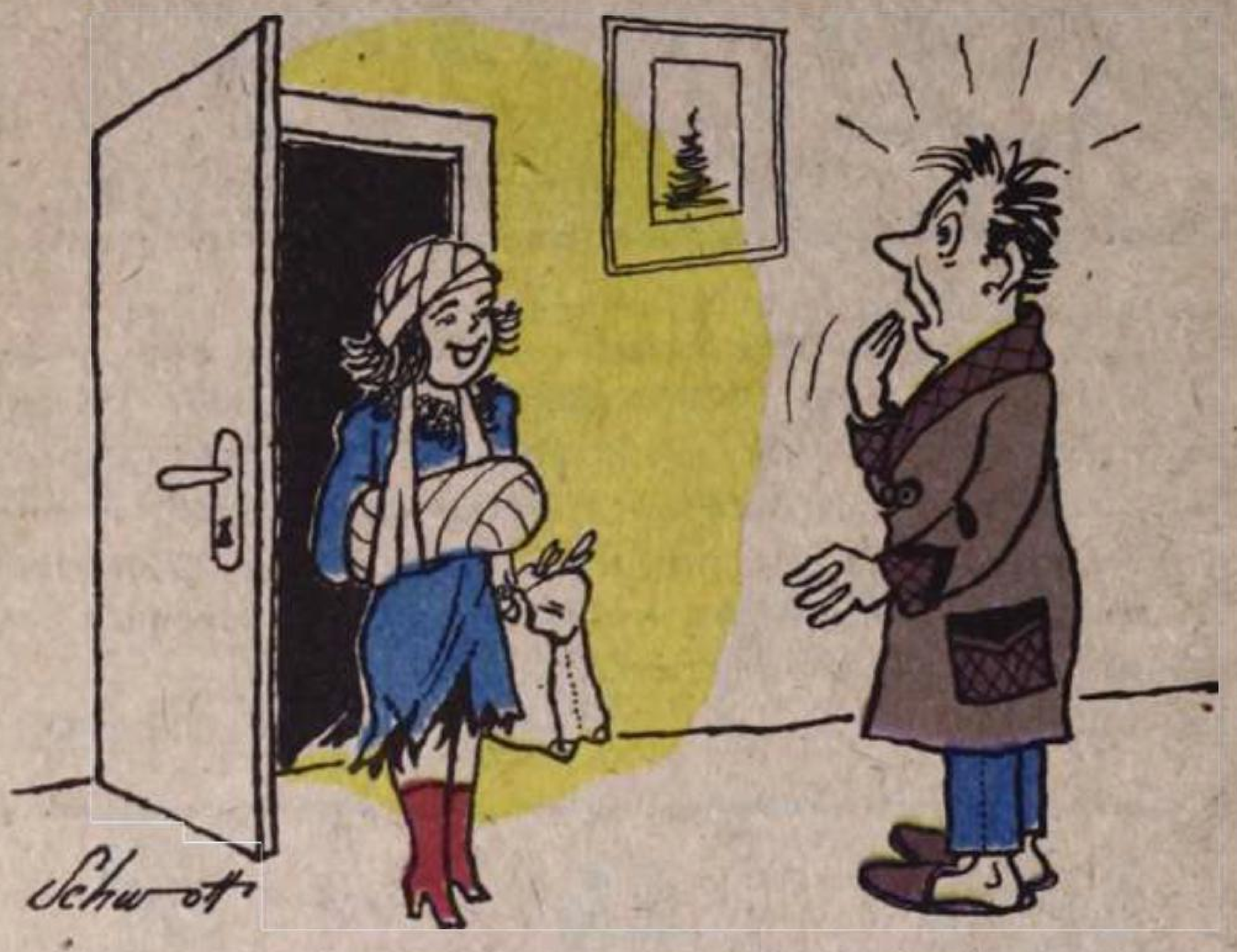
TETSZIK

című rejtvényünk megfejtése:

— Annyira tetszik az ön operája, hogy talán zenét írok hozzá.

200—200 forintot nyert:
Szabó József, Pannonhalma, Árpád u. 35. 9096
László Ferenc, Bp., Bimbó u. 11. 1022
Lévai Sándorné, Újszilvás, III/404. 2768

A nyereményeket postán küldjük el.

– Képzeld, kaptam pacalt a piacon!

TRIBÜN

A nagycsapat újonca pánaszkodik a veterán csillagnak.

— Edzés után olyan fáradt vagyok, hogy egyszerűen nem tudok elaludni.

— Ismerem ezt az érzést. Én ilyenkor háromig szoktam számolni.

— És akkor elalszol?

— Nem mindig. Van amikor fél négyig is számolok.

* * *

Képzeld, az edzőm állandóan Peléhez hasonlítgat.

— Őrület. Hiszen te a legcsekélyebb mértékben sem emlékeztetsz Pelére.

— Stimmel. Ő is ezt mondja.

A szöuli olimpia védjegye és jelképe a koreai tigris lesz. Ennek értelmében elkerülhetetlen, hogy a nemes vadak egyike-másika az olimpia környékén is felbukkanjon. Igenám, csakhogy Koreában már véletlenül sem találni koreai tigrist. Japán vadászok 1921-ben lőtték ki az utolsót. A szöuliaknak mégsem kell koreai tigrisben szűkölködniök.

A minnesotai állatkert kölcsönad majd kettőt.

* * *

A koppenhágai műkorcsolya EB pontozóbírái nem kapkodták el a dolgukat. Megesett, hogy percekig kellett várni, amig a hőn óhajtott és izgalmas tizedestörtek megjelentek a villanytáblán.

— Ezek a bírák olyan temperamentumosak — fakadt ki Hans-Joachim Rauschenbach, az ARD riportere —, mintha kilenc altatótabletta ülne a pontozók padján.

* * *

A következő szörnyűség azért kerülhet lapunk „sportrovatába”, mert esélye van a világcsúcsra. Minden bizonnyal egyike a földkerekség legblődebb vicceinek.

Egy járókelő odamegy a rendőrhöz.

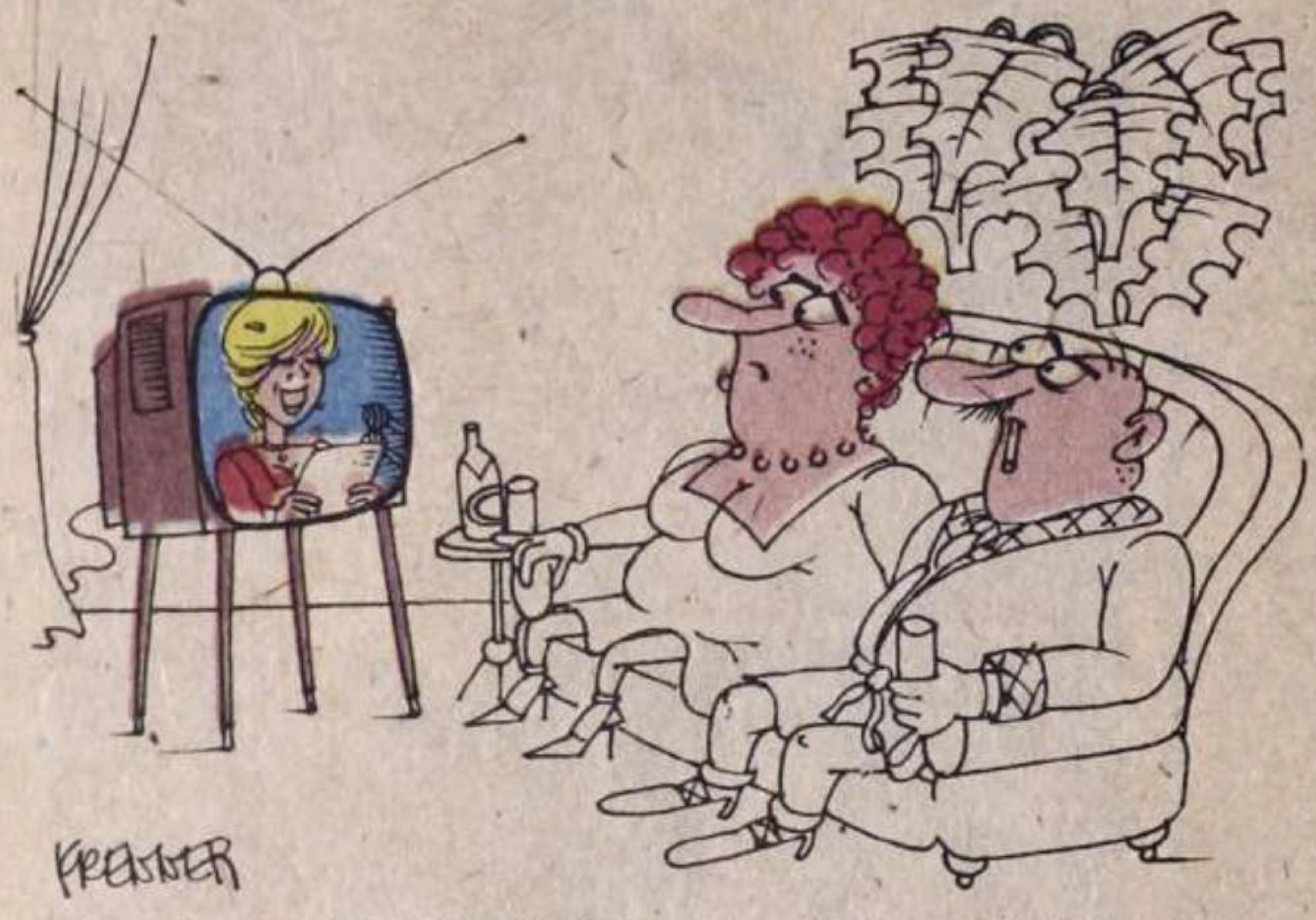
— Nem látott erre egy láthatatlan embert?

— Nem én.

— Kár, de ha mégis látja, közölje vele, hogy megtaláltam a kutyáját.

(p. p.)

ŐSZINTESÉG

– A most következő műsorunkat 18 éven felülieknek sem ajánljuk...

FEKETE LYUK

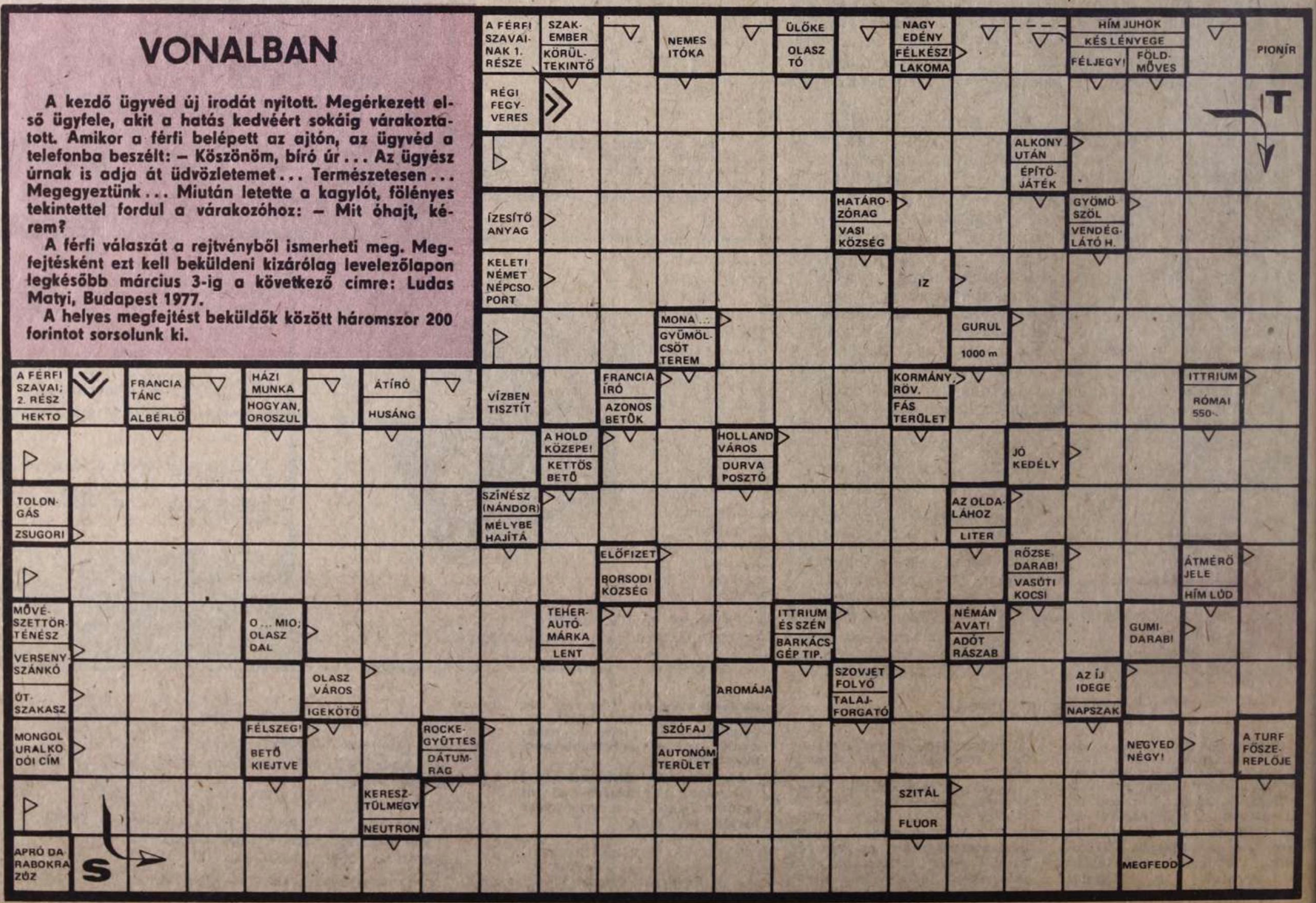

VONALBAN

A kezdő ügyvéd új irodát nyitott. Megérkezett első ügyfele, akit a hatás kedvéért sokáig várakoztatott. Amikor a férfi belépett az ajtón, az ügyvéd a telefonba beszélt: – Köszönöm, bíró úr... Az ügyész úrnak is adja át üdvözletemet... Természetesen... Megegyeztünk... Miután letette a kagylót, fölényes tekintettel fordul a várakozóhoz: – Mit óhajt, kérem?

A férfi válaszát a rejtvényből ismerheti meg. Megfejtésként ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb március 3-ig a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

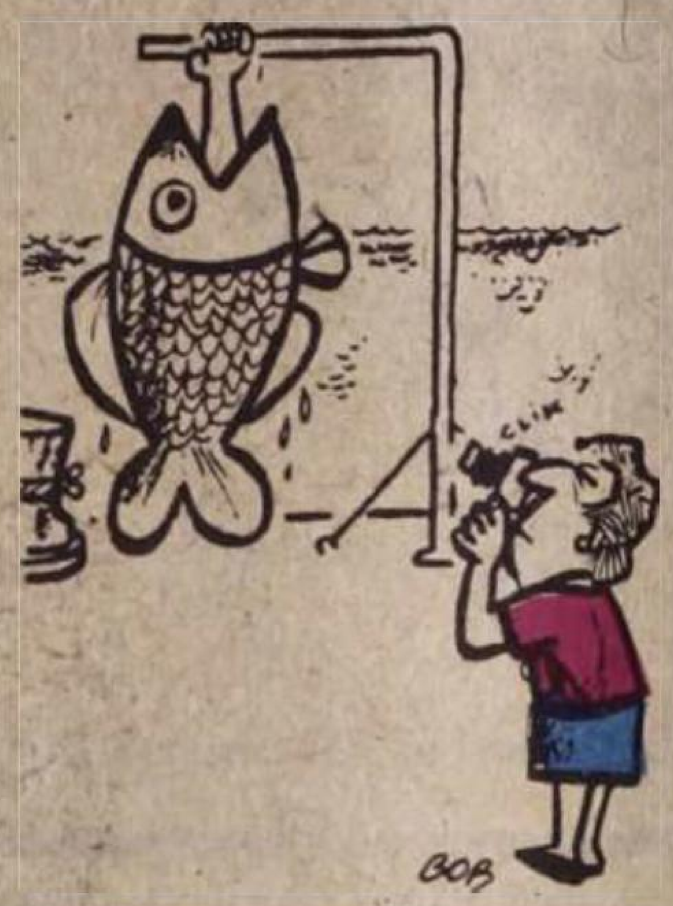
IMPORT HUMOR

A HAMBURGI NEUE REVUE CÍMŰ LAPBÓL

– Muszáj minden szelet torta után ezt a cirkuszt csinálnod?

– Amióta az orvos tanácsára horgászgat, teljesen megnyugodtak az idegei.

– Sajnos, nem versenyen tudta meg, hogy lakást kapott, akkor ugrott örömében 265 centit...

– Eljöttem, kisfiam, hogy életednek ebben a fontos órájában melletted legyek...

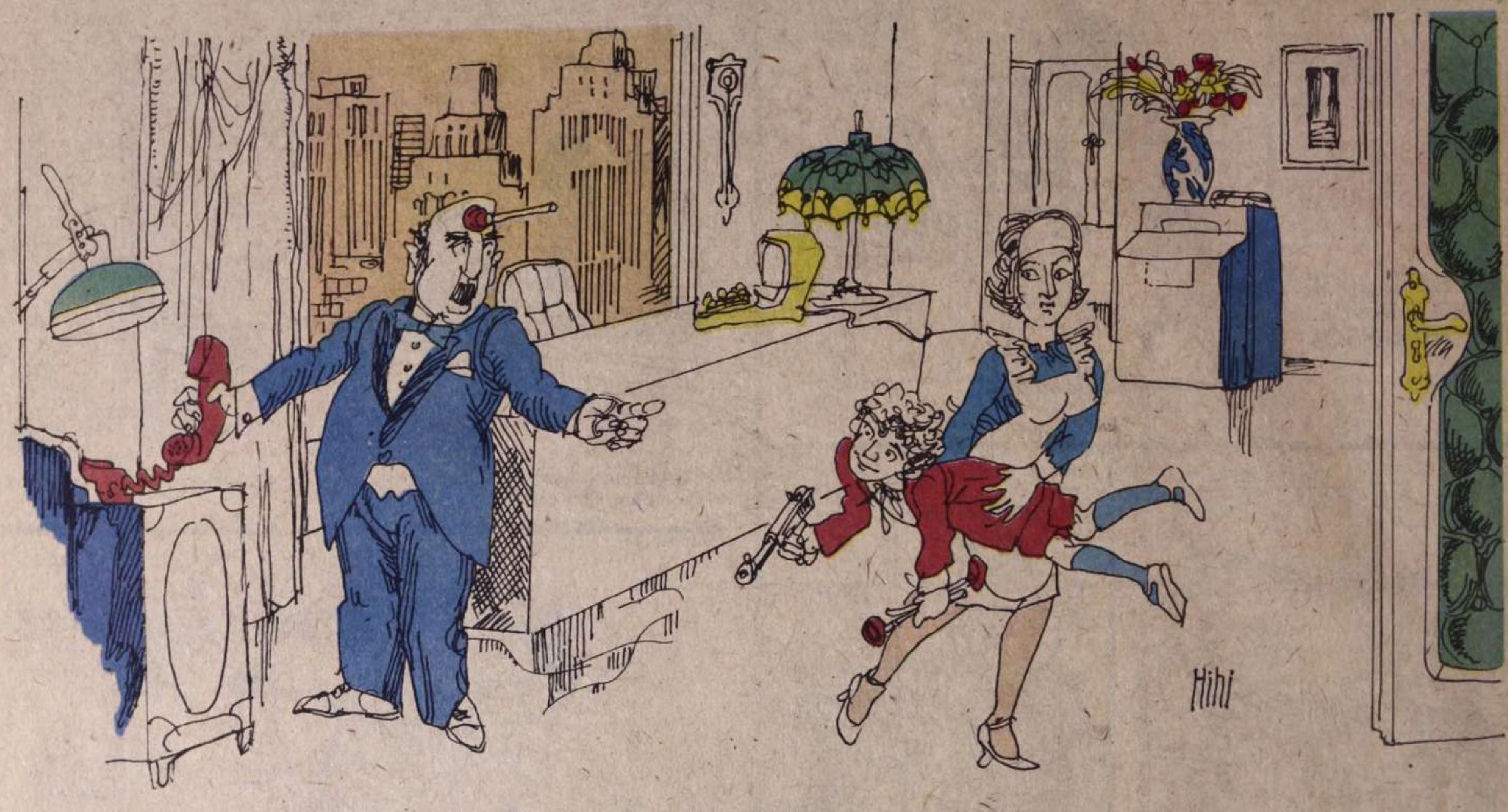
Ludas Matyi

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató

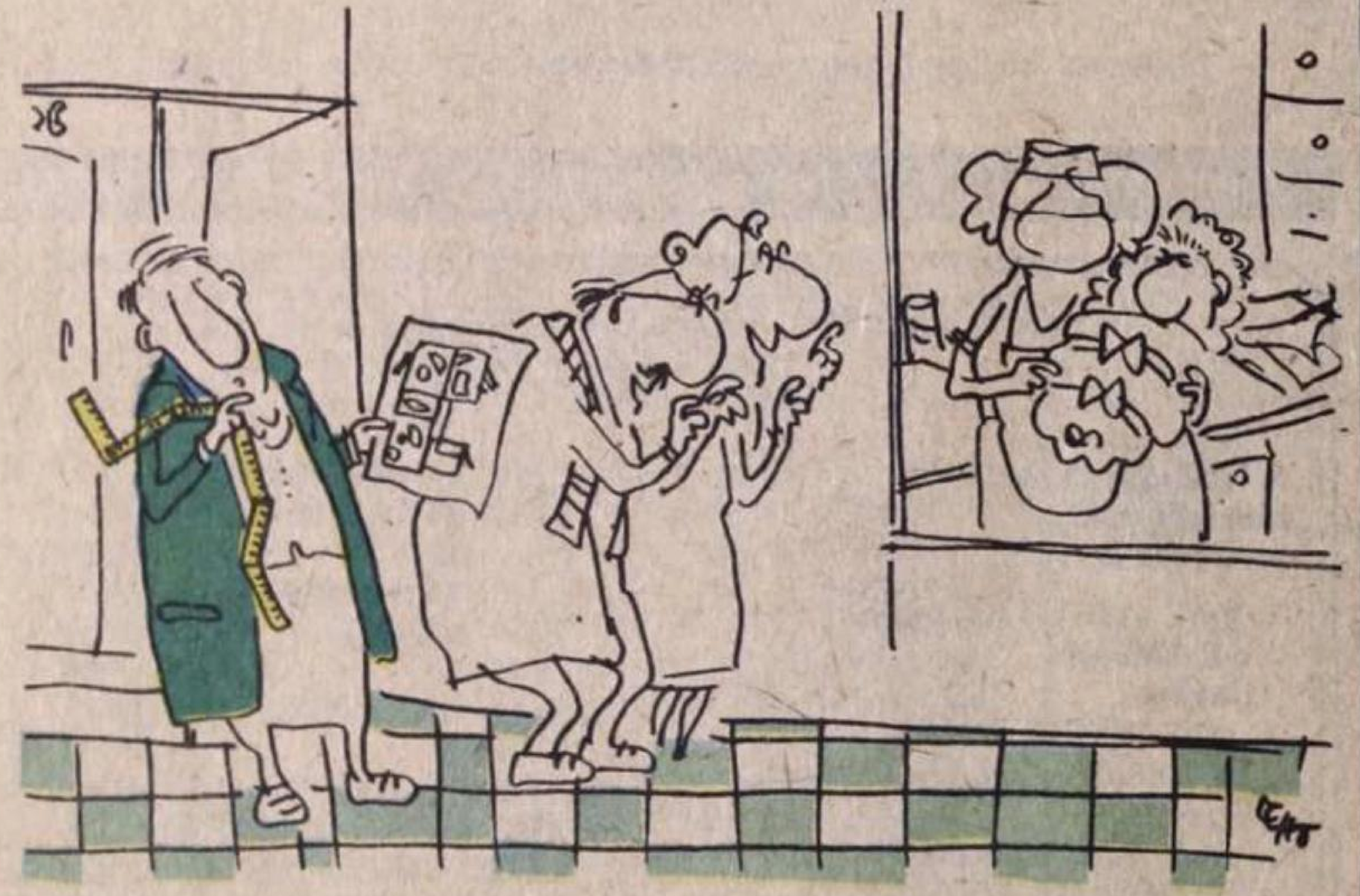
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlap-előfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest V., József nádor tér 1. 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 215—96 162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 16,— Ft, negyedévre 48,— Ft, egy évre 192,— Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással
86.2308/20-09
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
ISSN 0134—0610

KERESZTAPÁÉKNÁL

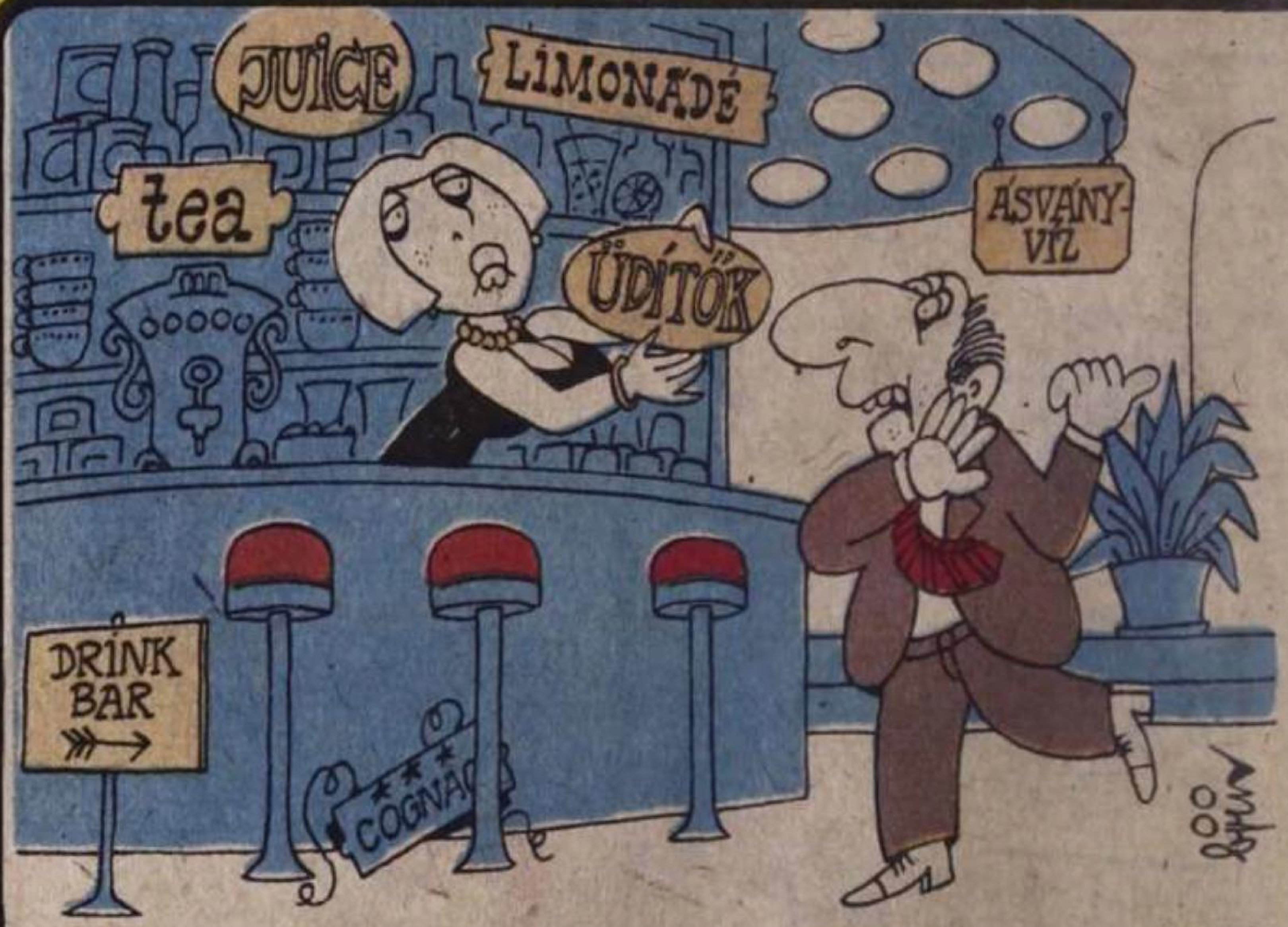

– Mondtam már, Alberto, hogy előbb a lecke, aztán a szórakozás!

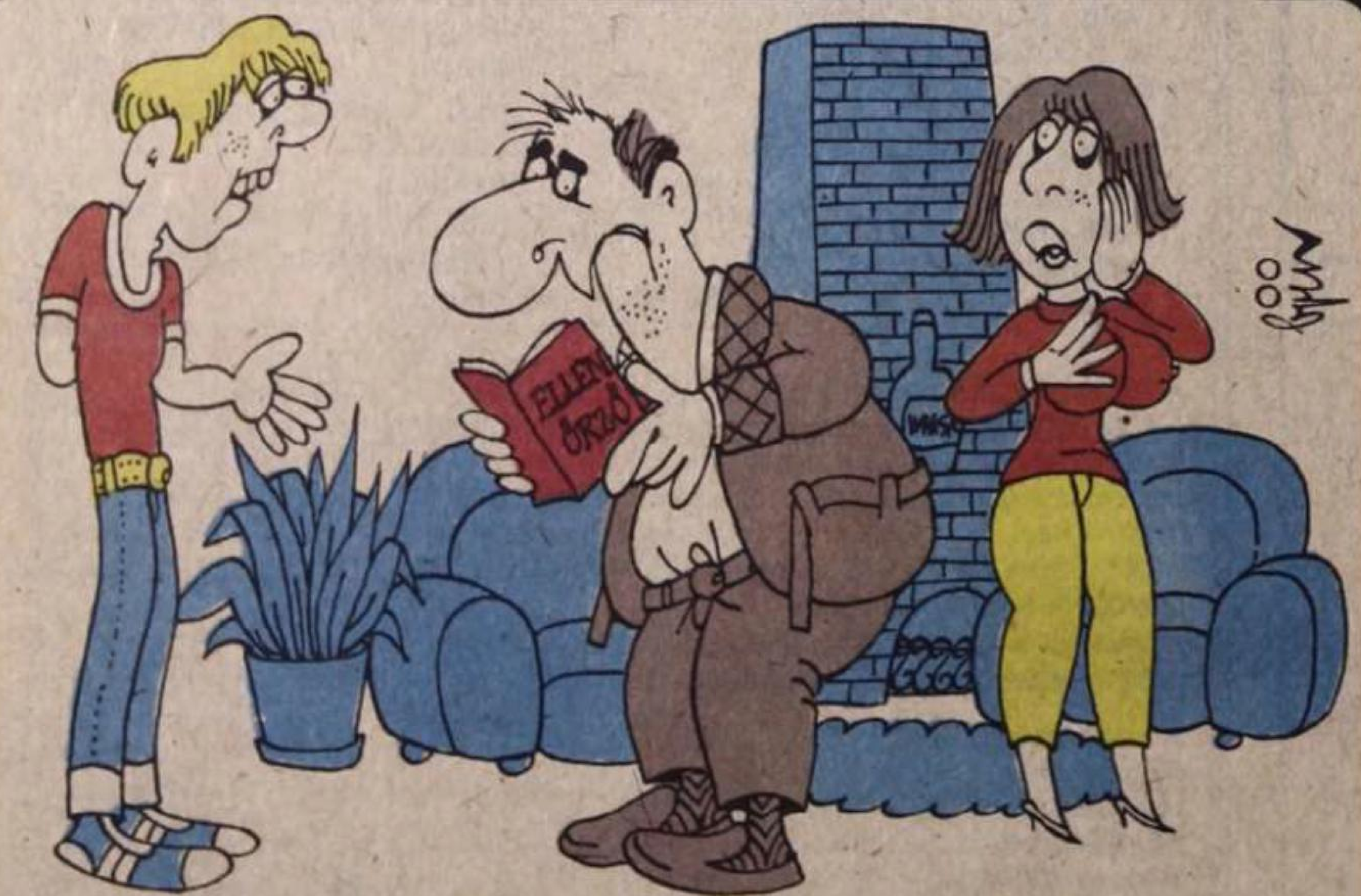
GARZONLAKÁS

– Sajnos, három centivel hosszabb...

– Igyekezzen a táblacserével, Ibolyka, mindjárt itt van a külföldi küldöttség!...

– Hidd el, papa, teljesen véletlen volt, hogy parkolás közben a Toyotával megnyomtam az osztályfőnökünk Trabantját!...

LÁTTÁK A TÉVÉBEN AZ ABLAKOT

– Mi pedig megalakítjuk a Kallódó Nyugdíjasokat Mentő Missziót.